OPŁATA POCZTOWA RYCZAŁTEM UISZCZONA. CENA NUMERU 40 GROSZY.

Nr. 1. KRAKÓW, DNIA 1 STYCZNIA 1928. ROK VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika urzędowego“ Kraków, Województwo, ul. Basztowa 22.

Prenumeratę względnie należytość za poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego należy składać w Kasach skarbowych na dochód Min. Spraw Wewnętrznych Dz. II. §: 7 „Dziennik Urzędowy“, a dowody złożenia przesłać Województwu.

Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, a od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

TREŚĆ:

A. Dział urzędowy.

B. Dział nieurzędowy.

Dział urzędowy.

Poz. 1.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L.: PH. 8979/3 ex 1927.

Kraków, dnia 22 grudnia 1927 r

Wprowadzenie w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem.

OKÓLNIK Nr. 179.

Do wszystkich P. P. Starostów i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Z dniem 15 grudnia 1927 r. weszła w życie na całym obszarze Państwa Polskiego obowiązująca ustawa przemysłowa, objęta rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

W ścisłym związku z tą ustawą pozostaje:

I) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927, zawierające przepisy wykonawcze do wymienionego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem.

Rozporządzenie to zostało ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rz. P. Nr. 111 poz. 942.

II) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 grudnia 1927, w sprawie umiejętności zawodowej do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego.

Rozporządzenie to zostało ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rz. P. Nr. 111 poz. 943 i dotyczy sposobu wykazania umiejętności zawodowej, wymaganej do prowadzenia:

1) przemysłu instalacji wodociągowych lub gazowych,
2) przemysłu instalacji elektrycznych dla siły i światła o niskiem napięciu, dołączanych do istniejących już zakładów elektrycznych,
3) przemysłu instalacji elektrycznych bez ograniczenia co do wysokości napięcia,
4) przemysłu kominiarskiego.
5) przemysłu wyrobu materjałów i przedmiotów pyrotechnicznych, wybuchowych oraz amunicji.
6) przemysłu sprzedaży materjałów i przedmiotów pyrotechnicznych, wybuchowych oraz amunicji,
7) przemysłu wyrobu broni siecznej,
8) przemysłu wyrobu broni palnej,
9) przemysłu sprzedaży broni: a) palnej, b) siecznej,
10) przedsiębiorstwa, trudniącego się dochodzeniem roszczeń, powstających z umowy o przewóz towarów do zarządów kolejowych i innych zakładów przewozowych.

III) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 listopada 1927 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 944. w sprawie wykonywania czynności komiwojażerów i samodzielnych ajentów handlowych.

IV) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1927 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 945, o utworzeniu Izb przemysłowo-handlowych, wyznaczeniu ich siedzib i okręgów.

V) „INSTRUKCJA" dla władz przemysłowych I i II instancji do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) o prawie przemysłowem, wydana przez Ministra Przemysłu i Handlu

VI) „Wyjaśnienie" Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od podań, świadectw, decyzji i odwołań, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem (Ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 36 ex 1927).

„Instrukcję" wymienioną pod V) oraz „wyjaśnienie" Ministerstwa Skarbu wymienione pod VI) podaje się poniżej w dosłownem brzmieniu

P. P. Starostowie (Magistrat m. Krakowa) i wszyscy urzędnicy referendarscy, a zwłaszcza referenci spraw przemysłowych obowiązani są zaznajomić się bezzwłocznie i jak najdokładniej z całokształtem przepisów prawnych, normujących w Państwie polskiem przemysł, rzemiosło i handel, przyczem zauważa się, że drobiazgową, lecz w danym wypadku nie bez znacznia cechą, rozróżniającą między sobą poszczególne rozporządzenia, traktujące o prawie przemysłowem jest, że:

1) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem z 7 czerwca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468 — które stanowi właściwą ustawę przemysłową — wprowadzono podział na artykuły,
2) w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z 7 grudnia 1927 Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 942, zawierającem przepisy wykonawcze do ustawy przemysłowej, jak wogóle we wszystkich wyżej zacytowanych rozporządzeniach ministerjalnych, wchodzących w skład ustawy przemysłowej—przyjęto podział na paragrafy.
3) Instrukcję wykonawczą zaś dla Władz przemysłowych I i II instancji podzielono na ustępy, oznaczono luźnemi liczbami arabskiemi.

Z podanych zatem powodów należy tych znamiennych odznaczeń ściśle i skrupulatnie przy referowaniu spraw przestrzegać.

W końcu oznajmia się, że wszystkie druki potrzebne do wykonywania ustawy przemysłowej, jak książeczki dla handlu okrężnego, wszystkie rejestry przemysłowe, które będą w obrębie tutejszego Wojewódz-

twa prowadzone w formie książkowej, dalej druki na potwierdzenie zgłoszenia przemysłu wolnego, na karty rzemieślnicze i t. p. wydane zostaną nakładem tutejszego Urzędu Wojewódzkiego, do którego też należy skierowywać wszelkie zgłoszenia zapotrzebowania.

Za Wojewodę: *Matusiński*

Poz. 2.

INSTRUKCJA.

dla władz przemysłowych I. i II. instancji do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 7 czerwca 1927 roku o prawie przemysłowem.

Uwagi ogólne.

1.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem będzie nazywane w niniejszej instrukcji „ustawą przemysłową" bez innego, dalszego określenia; artykuły powołane w niniejszej instrukcji bez dalszego kreślenia należy rozumieć jako artykuły powyżej zaznaczonego rozporządzenia.

2.

Ustawa przemysłowa nie obejmuje postanowień, regulujących stosunki pracy w przemyśle, stąd obowiązujące dotychczas w tej mierze przepisy austrjackiej oraz niemieckiej ustawy przemysłowej, zarówno materjalne, jak i formalne (co do władz i postępowania) nie tracą swej mocy z chwilą wejścia w życie ustawy przemysłowej, lecz dopiero w miarę wchodzenia w życie polskich ustaw względnie rozporządzeń, regulujących stosunki pracy w przemyśle i handlu.

3.

Zatrudnienia lub przedsiębiorstwa wyłączone artykułem 2 z pod postanowień ustawy przemysłowej są już w przeważnej części uregulowane w innych specjalnych ustawach i rozporządzeniach, w odniesieniu zaś do dotychczas nieuregulowanych, pozostają w mocy aż do odnośnego uregulowania dotychczasowe, tyczące się wyłączonych z pod ustawy przemysłowej zatrudnień lub przedsiębiorstw, dzielnicowe przepisy ustawodawstwa przemysłowego.

Według powyższego pozostają w mocy: w b. zaborze austrjackim n. p. przepisy o prywatnych detektywach (rozp. min. z dnia 19 kwietnia 1904 r. Dz. u. p. Nr. 41), o agencjach publicznych (dekret kancelarji nadwornej z dnia 16 kwietnia 1833 r. L. 8782), o detalicznej sprzedaży trucizn, w b. zaborze pruskim n. p. przepisy niemieckiej ustawy przemysłwej, dotyczące przedsiębiorstw teatralnych i widowisk (§§ 32, 33 a, 33 b), biur, próśb i podań (§ 35) i inne.

4.

Do samodzielnego prowadzenia przemysłu wogóle, wymagana jest pełnoletność (21 lat) względnie upełnoletnienie oraz zdolność do rozporządzania własnym majątkiem (własnowolność).

Wyjątek dotyczący małoletnich, o którym mowa w art. 5 ust. 1, zdanie 2, odnosi się do wypadku przewidzianego w § 112 niemieckiej ustawy cywilnej, mianowicie w myśl tego paragrafu, małoletni może otrzymać od opiekuna za zgodą sądu nadopiekuńczego zezwolenie na samodzielne prowadzenie przemysłu i wówczas staje się własnowolnym w odnośnym zakresie.

Ograniczenie zdolności do prowadzenia przemysłu z uwagi na osobę petenta może mieć ponadto miejsce odnośnie do:

a) cudzoziemca, który winien udowodnić wzajemność przez powołanie w podaniu odnośnej umowy międzynarodowej lub w braku takiej umowy dołączyć (z reguły) do podania dokument określony w § 2 ust. 2 rozp. wykon. z 7 grudnia 1927, Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 942.

b) wojskowych i cywilnych funkcjonarjuszów państwowych, których dopuszczenie do prowadzenia przemysłu, ocenia się według przepisów normujących stosunki służbowe tych osób.

5.

Władza przemysłowa powinna potwierdzić bezzwłocznie odbiór zgłoszenia o rozpoczęciu przemysłu (art. 7); już po wydaniu tego potwierdzenia władza bada, czy zgłaszający posiada warunki samoistnego prowadzenia przemysłu (zobacz punkt 4). Jeżeli rozpoczynający przemysł. zgłasza go jako przemysł wolny, a zdaniem władzy zgłoszony przemysł jest rzemiosłem, którego prowadzenie wymaga według art. 144 zawodowego uzdolnienia, władza wydając mu potwierdzenie zgłoszenia, wzywa go bezzwłocznie do przedłożenia w określonym terminie odnośnego dowodu uzdolnienia i dopiero po złożeniu tego dowodu, wydaje kartę rzemieślniczą, uwidaczniając to w odnośnym rejestrze.

6.

Osoba, mająca zamiar zgłosić rozpoczęcie wykonywania przemysłu w zakładzie przemysłowym, wymagającym w myśl art. 14 zatwierdzenia projektu urządzenia, powinna uprzednio wystąpić do właściwej władzy przemysłowej z wnioskiem o zatwierdzenie projektu urządzenia tego zakładu.

I. ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE.

(Dział II., lit. B, art. 13—30 ustawy przemysłowej).

1.

Zakładów przemysłowych, wymienionych wyczerpująco w art. 16 oraz tych, które mają używać specjalnych palenisk lub napędu mechanicznego albo, które

z powodu swego położenia lub produkcji mogą zagrażać w znacznej mierze bezpieczeństwu publicznemu (art. 14 ust. 1), nie wolno urządzać przed uzyskaniem od właściwej władzy przemysłowej zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu.

W razie wątpliwości, czy zakład przemysłowy nieobjęty wykazem z art. 16 wymaga uprzedniego zatwierdzenia projektu urządzenia, rozstrzyga właściwa władza przemysłowa I. instancji.

2.

Zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego jest aktem prawnym, zupełnie niezależnym od faktu posiadania osobistego uprawnienia do prowadzenia przemysłu w zatwierdzonym zakładzie. Wynika stąd, że osoba posiadająca taki zakład, o ile zamierza w nim prowadzić przemysł (osobiście lub przez zastępcę), obowiązaną jest zadość uczynić wszystkim przepisom, dotyczącym nabycia odnośnego uprawnienia.

Jeżeli rzemieślnik odniesie się o zatwierdzenie projektu zakładu przemysłowego (warsztatu), władza przemysłowa niezależnie od przeprowadzenia sprawy dopuszczalności tego zakładu, powinna poinformować petenta, że rozpoczęcie w tym warsztacie rzemiosła wymaga uzyskania karty rzemieślniczej.

Zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, mając charakter pozwolenia realnego, nie traci swej ważności na skutek zmian w prawie własności danego przedsiębiorstwa.

3.

Postępowanie przy zatwierdzaniu projektu urządzenia zakładu przemysłowego zależy od rodzaju tego zakładu. I tak do zakładów przemysłowych, wymienionych w art. 16 ma zastosowanie tryb postępowania, określony w art. 17 do 26 włącznie, przyczem do tych zakładów w wypadkach. przewidzianych w art. 27 można zastosować postępowanie uproszczone, określone tym artykułem.

Do innych zakładów przemysłowych, aniżeli wyliczonych w art. 16, a podlegających zatwierdzeniu na zasadzie art. 14 stosuje się postępowanie z art. 28.

4.

Jeżeli chodzi o wymagający zatwietrdzenia zakład drobny w szczególności rzemieślniczy — przedsiębiorca powinien dołączyć do podania krótki opis lokalu i urządzeń (według wzoru ustalonego w załączniku Nr. 1) tudzież w zależności od rodzaju projektowanego zakładu, szkic sytuacyjny z rzutem poziomym zakładu; z uwagi na postanowienie § 12 ustęp 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 942, zaznacza się, że zakłady fabryczne wymagają przeważnie załączników odpowiadających wymaganiom § 5 rozporządzenia wykonawczego.

Do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu, podlegającego kompetencji władzy przemysłowej II-ej instancji (art. 16), winien przedsiębiorca dołączyć opis fabrykacji i plany przewidziane w § 5 rozporządzenia wykonawczego.

5.

Jeżeli petent wniósł podanie o zatwierdzenie zakładu przemysłowego, wymagającego decyzji władzy przemysłowej wojewódzkiej, nie bezpośrednio lecz za pośrednictwem władzy przemysłowej I-ej instancji, władza ta, przesyłając projekt władzy właściwej, wskazuje równocześnie te okoliczności lokalnego charakteru, które mogą mieć znaczenie dla powzięcia decyzji ze względu na przepis art. 27.

6.

Jeżeli urządzenie zakładu przemysłowego projektowane jest w budynku nowym lub w budynku istniejącym. który ma ulec zasadniczym przeróbkom, wówczas przedsiębiorca winien przedłożyć plany i szkice sytuacyjne, odpowiadające przepisom budowlanym i poświadczone za zgodność przez władzę budowlaną, przyczem tak plany te i szkice jak opisy fabrykacji i obliczenia, należy z reguły dołączyć:

1) w 2 egzemplarzach, o ile wykonanie robót budowlanych wymaga w myśl odnośnych przepisów budowlanych osobnego pozwolenia władzy budowlanej (konsensu budowlanego według ustaw budowlanych, obowiązujących na obszarze b. zaboru austrjackiego).

2) w 3 egzemplarzach, o ile w myśl odnośnych przepisów budowlanych pozwolenie budowlane jest objęte zatwierdzeniem urządzenia zakładu według planów zatwierdzonych przez władzę budowlaną.

7.

Do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego poruszanego siłą wodną, winien przedsiębiorca dołączyć ponadto plany, projekty i obliczenia, dotyczące instalacji wodnej, wymagane przez ustawę wodną.

8.

W odniesieniu do zakładów, nieobjętych art. 16, wadza przemysłowa I-ej instancji zbada przedstawiony przez przedsiębiorcę projekt urządzenia zakładu ze stanowiska obowiązujących przepisów (sanitarnych, budowlanych, ogniowych, bezpieczeństwa pracy i t. d.), zasięgając przytem opinji organów odnośnych władz, lub w razie potrzeby, sprawdza w najkrótszej drodze lokal zakładu (w istniejącym budynku) przez organ tej władzy, której opinja ze względu na rodzaj zakładu jest najbardziej miarodajną.

W orzeczeniu, zatwierdzającem, należy umieścić ograniczenia i warunki, jakim winno odpowiadać urządzenie zakładu ze stanowiska zaznaczonych wyżej przepisów.

W szczególności podlegają tym przepisom:

1) wytwórnie środków spożywczych: jak piekarnie, masarnie, olejarnie, wytwórnie cukrów i czekolady, młyny i t. p. oraz zakłady uciążliwe ze względu na wyziewy i odpływy jak: pralnie chemiczne, mydlarnie, świeczkarnie, cegielnie i t. p.

2) zakłady niebezpieczne pod względem ogniowym, jak: kuźnie i zakłady przerabiające łatwopalne materjały (drzewo, papier, słomę, bawełnę, konopie, len), szczególnie przy użyciu pieców (suszarnie), a zwłaszcza przy użyciu łatwopalnych, podgrzewanych płynów (spirytusu, benzyny, terpentyny, pokostu, lakierów i t. p.).

3) zakłady, działające przy pomocy silników parowych, spalinowych i elektrycznych o mocy nieprzekraczającej 10 koni mechanicznych, przyczem nie należy uważać za podlegające zatwierdzeniu zakładów, działających przy pomocy silników elektrycznych bez pędni o mocy silnika lub łącznej mocy silników do 3 koni mechanicznych.

9.

Postępowanie w sprawie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładów przemysłowych, objętych art. 16, rozpoczyna władza przemysłowa II-ej instancji od bezzwłocznego zbadania podania i załączników, a o ile zachodzą co do nich braki, wzywa stronę w ciągu 7 dni po otrzymaniu podania do ich usunięcia.

Jeżeli projekt (plany i opisy) odpowiada przepisom — władza obiera właściwą formę postępowania w sprawie zatwierdzenia projektu w zależności od rodzaju, położenia i skali zakładu.

W większości wypadków zawiadomi władza właściwy dla miejsca zakładu urząd gminny (miejski) o zamierzonem urządzeniu zakładu przemysłowego celem zebrania sprzeciwów, zgłaszanych przez strony zainteresowane i przedstawienia władzy swojej opinji w ciągu 10 dni.

Jeżeli zakład ma być urządzony na terenach należących do dwóch lub więcej gmin, natenczas wszystkie odnośne urzędy gminne (miejskie) należy zawiadomić jako właściwe dla miejsca danego zakładu przemysłowego.

Zawiadomienie winno zawierać:

1) nazwisko, imię i zawód przedsiębiorcy, przedmiot przedsiębiorstwa oraz miejsce jego położenia,

2) wskazanie miejsca, gdzie są złożone do przejrzenia podanie, opisy, plany i rysunki,

3) wezwanie do zgłoszenia zarzutów przeciw urządzeniu zakładu i ewentualnie,

4) wyznaczenie terminu rozprawy komisyjnej na miejscu, o ile jej przeprowadzenie uzna władza za konieczne celem zbadania dopuszczalności zakładu, bez względu na to, czy zarzuty zostaną zgłoszone lub nie.

Do powyższego zawiadomienia władza może dołączyć oprócz planu sytuacyjnego i opisu, udzielanych gminie według § 6 ust. 1 rozp. wykon. 1 egzemplarz projektu (plany, opisy) zamierzonego zakładu celem przejrzenia przez urząd gminny z zastrzeżeniem zwrotu.

Władza przemysłowa może polecić urzędowi gminnemu (miejskiemu), aby po otrzymaniu zawiadomienia podał bezzwłocznie sposobem w gminie przyjętym, treść zawiadomienia do powszechnej wiadomości, komunikując równocześnie o miejscu wyłożenia projektu i wskazując na ustawowy termin do wnoszenia sprzeciwów (p. § 6, ust. 1 rozporządzenia wykonawczego). Władza może również polecić urzędowi gminnemu (miejskiemu), aby o treści zawiadomienia poinformował każdą z zainteresowanych stron oddzielnie. Należy zaś to uczynić, jeśli została zarządzona rozprawa komisyjna na miejscu. Indywidualne zawiadomienie stron zainteresowanych wskazanem będzie zwłaszcza w tych wypadkach, gdy chodzić będzie o zakład szczególnego znaczenia z uwagi na jego rodzaj, położenie i skalę. W takich wypadkach może władza o zamierzonem urządzeniu tego rodzaju zakładu przemysłowego, zamieścić także ogłoszenie w wydawanym przez siebie dzienniku urzędowym.

Równocześnie z zawiadomieniem właściwego urzędu gminnego rozpoczyna władza z reguły przepisane w ustępie 2 art. 18 badanie z urzędu, zawiadamiając o zamierzonem urządzeniu zakładu przemysłowego władze zainteresowane, w szczególności zaś władzę budowlaną, przesyłając jej zarazem plany dla uzyskania poświadczenia za zgodność, o ile plany te złożone zostały bez takiego zaświadczenia, lub dla ewentualnego zatwierdzenia planów, jeśli tego wymagają obowiązujące przepisy budowlane.

Jeżeli zgłoszone zarzuty albo wielkość, rodzaj i położenie zakładu nie wymagają przeprowadzenia rozprawy komisyjnej na miejscu, wówczas władza przemysłowa wydaje decyzję na podstawie wyników przeprowadzonego zbadania dopuszczalności i urządzenia projektowanego zakładu ze stanowiska przepisów budowlanych, wodnych, sanitarnych, weterynaryjnych i bezpieczeństwa pracy po wzięciu pod uwagę opinji zainteresowanych władz.

10.

Jeżeli strony zainteresowane wniosły zarzuty — władza przemysłowa zarządza albo ustną rozprawę z udziałem zainteresowanych władz i stron (art. 19, ust. 2) w lokalu urzędowym władzy przemysłowej, albo też może zarządzić komisyjną rozprawę na miejscu (art. 21, ust. 1), jeżeli wniesione zarzuty władz i stron tego wymagają.

O terminie i miejscu rozprawy komisyjnej na miejscu należy zawiadomić zainteresowane władze (zobacz § 8, ust. 1 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 942).

W rozprawie tej powinien zawsze wziąć udział delegat władzy przemysłowej I-ej instancji, którym w miarę potrzeby może być architekt względnie lekarz powiatowy lub miejski delegat właściwego urzędu gmin-

nego. Do udziału w rozprawie należy wzywać w każdym wypadku przedsiębiorcę i właściwego inspektora pracy, przy badaniu dopuszczalności wytwórni prochu strzelniczego i wszelkich środków i materjałów zapalających, wybuchowych i rozsadzających, należy wzywać do rozprawy komisyjnej na miejscu — władzę wojskową, a przy badaniu dopuszczalności zakładów, projektowanych w ogniowym rejonie kolejowym — władzę kolejową. Pozatem do udziału w rozprawie należy także dopuścić sąsiadów, celem dania im możności poparcia zarzutów, wniesionych za pośrednictwem urzędu gminnego lub bezpośrednio do władzy przemysłowej oraz świadków i rzeczoznawców, wskazanych przez zainteresowane strony.

Rozprawę komisyjną na miejscu rozpoczyna przewodniczący, którym winien być delegat władzy przemysłowej II-ej instancji, zwróceniem uwagi biorących udział w rozprawie na przepis art. 21 ust. 3 (o ile przedsiębiorca uczynił zastrzeżenie w myśl art. 17 ust. 2) i poleceniem wciągnięcia odnośnego zastrzeżenia do protokułu. Następnie w krótkim referacie omawia przewodniczący projektowany zakład, w szczególności jego rodzaj i położenie (na wsi, w mieście), odległość od budynków mieszkalnych lub publicznych. Z kolei członkowie komisji po zbadaniu warunków na miejscu określają dopuszczalność projektowanego zakładu ze względu na jego położenie, charakter i położenie dzielnicy, położenie budynków zakładu, ich odległości od sąsiednich budynków mieszkalnych, publicznych, drewnianych, niebezpiecznych pod względem pożarowym a następnie określają warunki, jakim winny odpowiadać urządzenia techniczne zakładu, w szczególności: wentylacja naturalna, wzmocniona lub mechaniczna, urządzenie i rodzaj ścieków do oczyszczania i odprowadzania oczyszczonych odpływów (do rzeki, kanału ściekowego lub na nieużytki poza obręb miasta) oraz urządzenia do usuwania szkodliwych wyziewów i gazów, powstających przy fabrykacji.

Z rozprawy komisyjnej spisuje się protokuł według § 8 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 7/12 1927 Dz. U. R. P. Nr. 111.

Protokuł należy zamknąć podaniem dnia i godziny zakończenia czynności komisji i podpisami jej członków.

Uwaga: co do przewodniczenia na rozprawie komisyjnej w województwach małopolskich oraz na Spiszu i Orawie zobacz §§ 4 i 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego. Dz. U. R. P. Nr. 111.

11.

Władza przemysłowa, zatwierdzająca projekt urządzenia zakładu przemysłowego winna w decyzji szczegółowo wymienić i określić warunki, pod jakimi zezwala się na urządzenie i uruchomienie zakładu. Sformułowanie warunków w sposób ogólny, a więc np. że przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest urządzić zakład w ten sposób, by sąsiedzi nie byli narażeni na specjalne uciążliwości, jest niedopuszczalne.

Warunki te mogą odnosić się do:

1) placu, otoczenia (np. brudne lub szkodliwe pomieszczenia w sąsiednich lub przylegających do zakładu budynkach),

2) budynków, w których ma być urządzony zakład (ścian ogniowych, stropów, podłóg, schodów, drzwi i światła),

3) urządzeń mechanicznych (napędu, obrabiarek),

4) wentylacji, przeznaczonej do usuwania szkodliwych gazów z pomieszczeń roboczych,

5) ścieków, przeznaczonych do czyszczenia i usuwania oczyszczonych odpływów,

6) urządzeń, zaprowadzonych do usuwania szkodliwych wyziewów i gazów, celem zabezpieczenia powietrza od zanieczyszczenia.

W decyzji ustala władza przemysłowa pretensje natury prywatno-prawnej, ugodowo niezałatwione, i odsyła je na zwyczajną drogę sądową.

W decyzji należy powołać jej podstawę prawną, w razie zaś odmowy zatwierdzenia projektu podać ponadto szczegółowo powody nieuwzględnienia odnośnej prośby.

W decyzji należy pozatem ustalić udział stron w pokryciu kosztów.

Władza przemysłowa zatwierdzająca projekt może w decyzji zastrzec sobie prawo przepisania dodatkowych warunków co do urządzenia zakładu na wypadek, jeśli po uruchomieniu zatwierdzonego zakładu okażą się w nim braki i szkodliwości wymagające usunięcia ze względu na bezpieczeństwo publiczne, w szczególności ze względu na bezpieczeństwo i spokój dla otoczenia (sąsiadów).

W decyzji tak zatwierdzającej jak i odmawiającej zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego należy zamieścić pouczenie o przysługującym środku prawnym.

12.

Równocześnie z rozpisaniem rozprawy winna władza przemysłowa wezwać zarówno przedsiębiorcę, jak i osoby, które podnoszą zarzuty i mogą być z tego powodu późniejszą decyzją pociągnięte do pokrycia części kosztów (§ 9 rozp. wykon.), do zdeponowania w Kasie Skarbowej pewnej określonej sumy pieniężnej na pokrycie kosztów, przewidywanych w związku z mającą się odbyć rozprawą.

Koszty udziału w rozprawie komisyjnej urzędników państwowych oblicza się według przepisów normujących należytości za podróże służbowe, delegacje itd. funkcjonarjuszów państwowych.

Koszty spowodowane bytnością delegata władzy przemysłowej na miejscu w celu sprawdzenia urządze-

nia zakładu stosownie do postanowienia art. 24 ust. 2 — ponosi Skarb Państwa.

Koszty świadków i rzeczoznawców wskazanych przez stronę (art. 21 ust. 1) ponosi sama strona.

13.

Ustawa przemysłowa nie przewiduje osobnego pozwolenia na uruchomienie zakładu przemysłowego. Przemysłowiec zatem, uzyskawszy zatwierdzenie projektu, może uruchomić zaraz zakład przemysłowy, o ile urządził go zgodnie z zatwierdzonym projektem, winien on jednak bez zwłoki zawiadomić o tem uruchomieniu właściwą władzę przemysłową, która może w odpowiednim czasie stwierdzić przez swego delegata, czy uruchomiony zakład odpowiada w zupełności warunkom, przepisanym w decyzji zatwierdzającej projekt urządzenia.

14.

Według postanowienia art. 25 przedsiębiorca nie jest obowiązany donieść władzy przemysłowej o takich zmianach w zatwierdzonym zakładzie, które wskutek swej istoty nie sprzeciwiają się żadnym postanowieniom ustawowym i nie mogą wywołać zastrzeżeń z art. 14 co do zagrażania bezpieczeństwu publicznemu itd.

15.

W wypadkach przewidzianych w art. 15 ust. 1, władza powinna o ile możności równocześnie z zarządzonem na podstawie ustawy przemysłowej dochodzeniem w sprawie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego uskutecznić wszelkie wynikające z przepisów budowlanych względnie wodnych czynności w tym celu, aby w jednem i tem samem postępowaniu omówiona została dopuszczalność odnośnego zakładu z punktu widzenia wszystkich wchodzących w grę przepisów tak, iżby jedna decyzja władzy wydana w terminie przewidzianym w ustawie przemysłowej mogła załatwić równocześnie zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego jak i udzielenie odnośnych pozwoleń.

Jeżeli jednak sprawa pozwolenia wodno-prawnego nie da się załatwić równocześnie z zatwierdzeniem projektu urządzenia zakładu przemysłowego ze względu na to, że termin dla dochodzeń przewidzianych przez przepisy wodne ma według tych przepisów trwać dłużej, niż przewiduje to ustawa przemysłowa dla zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, natenczas władza przemysłowa bądź wstrzyma się z wydaniem przedsiębiorcy decyzji co do zatwierdzenia zakładu przemysłowego aż do ukończenia dochodzeń wodnych, bądź wyda przedsiębiorcy na jego żądanie osobno decyzję przemysłową zastrzegając w niej analogicznie do postanowienia art. 15 ust. 2, że urządzenie odnośnego zakładu przemysłowego uzależnia się od poprzedniego uzyskania przepisanego pozwolenia wodno-prawnego.

Jeżeli urządzenie zakładu przemysłowego wymagać będzie ustawienia kotłów parowych, władza przemysłowa w decyzji zatwierdzającej projekt winna uczynić zastrzeżenie co do uzyskania przez przedsiębiorcę przepisanego w ustawie o kotłach parowych, pozwolenia na ustawienie kotłów.

UDZIAŁ INSPEKCJI PRACY.

16.

Przed decyzjami władzy przemysłowej, dotyczącemi zatwierdzania projektu urządzenia i zmiany urządzenia zakładu przemysłowego, należy zasięgać opinji właściwego inspektora pracy, z tym jednak wyjątkiem, że w przypadkach, w których ma miejsce postępowanie uproszczone w myśl art. 27 i 28 ustawy przemysłowej władza przemysłowa może nie zasięgać tej opinji, o ile chodzi o zakłady zatrudniające nie wyżej 5 robotników.

W przypadkach, kiedy przedsiębiorca przedkłada plany i opisy władza przemysłowa I instancji przesyła ich kopję (jeden ich egzemplarz) — obwodowemu inspektorowi pracy, a władza przemysłowa wojewódzka — okręgowemu inspektorowi pracy.

W razie zatwierdzania projektu urządzenia zakładu przemysłowego zatrudniającego poniżej 25 robotników władze przemysłowe przesyłają plany właściwym inspektorom pracy do opinji i zwrotu; jeżeli zaś przesłanie planów jest niemożliwe z wyjątkowo ważnych powodów a inspektor pracy ma siedzibę urzędową w miejscu siedziby władzy przemysłwej to władza przemysłowa powinna umożliwić inspektorowi pracy wgląd w znajdujące się u niej plany i opisy.

Do komisyjnej rozprawy na miejscu należy wzywać inspektora pracy w każdym wypadku, a to o ile rozprawę tę przeprowadza władza przemysłowa wojewódzka — okręgowego, o ile zaś władza przemysłowa I instancji — obwodowego inspektora pracy.

17.

Jeżeli decyzja władzy przemysłowej I instancji, odnosząca się do zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego nie uwzględnia zarzutów względnie warunków co do urządzenia, zgłoszonych przez właściwego obwodowego inspektora pracy, inspektorowi temu przysługuje prawo do wniesienia przed prawomocnością odnośnej decyzji — przedstawienia (zażalenia) do władzy przemysłowej wojewódzkiej, która decyduje ostatecznie po wysłuchaniu opinji właściwego okręgowego inspektora pracy. Jeżeli chodzi o przedstawienie (zażalenie) okręgowego inspektora pracy w odniesieniu do decyzji wydanej w pierwszej instancji przez wojewódzką władzę przemysłową, decyduje Minister Przemysłu i Handlu po zasiągnięciu opinji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

II. PRZEMYSŁ KONCESJONOWANY.
(Dział II, lit. A, art. 8—12 ustawy przemysłowej).

1.

Władzą powołaną do przyjmowania podań o udzielenie koncesji na prowadzenie przemysłu koncesjonowanego jest władza przemysłowa I-ej instancji, właściwa dla miejsca siedziby przemysłu nawet w tym wypadku, gdy nadanie koncesji należy w myśl art. 132 ust. 2 L. 3 do władzy przemysłowej II instancji.

2.

Podanie wnosi strona pisemnie lub ustnie (protokolarnie).

Władza przemysłowa II-ej instancji może ustalić w myśl § 33 rozp. wykon. z 7/12 1927, Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 942 specjalne wzory także dla podań o koncesje.

3.

Władza przemysłowa I-ej instancji winna baczyć, aby podanie (względnie protokuł zastępujący podanie) było należycie ostemplowane stosownie do postanowień ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).

4.

W podaniu (względnie protokule) winny być wymienione następujące dane:

1) imię, nazwisko, wiek, przynależność państwowa i miejsce zamieszkania ubiegającego się o koncesję,

2) dokładne określenie przedmiotu zamierzonego przedsiębiorstwa,

3) miejsce prowadzenia przemysłu (siedziba, lokal) i ewentualnie,

4) firma przedsiębiorstwa.

Jeżeli chodzi o koncesję na prowadzenie przemysłów wymienionych w art. 8 pod l. 1, 2, 3, 4 i 8 strona powinna dołączyć do podania dowód umiejętności zawodowej, określony w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 9/12 1927, Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 943.

Jeżeli przemysł ma być prowadzony przez zastępcę, podanie winno zawierać dane tyczące się jego osoby obok danych odnoszących się do osoby koncesjonarjusza.

Osoby prawne obok szczegółów określonych pod 1, 2, 3 i 4 powinny wymienić w podaniu dane tyczące się osoby ustanowionego przez nich zastępcy, w szczególności zaś — jeżeli chodzi o przemysł wymagający dowodu umiejętności zawodowej — dołączyć świadectwa stwierdzające posiadanie przez zastępcę tej umiejętności.

5.

Poprzednie sądowe ukaranie petenta nie stanowi samo przez się podstawy do odmowy koncesji, jednakże fakt (fakty) takiego ukarania może mieć znaczenie o tyle, o ile wpływa na ocenę interesu publicznego lub bezpieczeństwa Państwa, ze względu na które władza może odmówić koncesji w myśl art. 10.

6.

Petent ubiegający się o koncesję na przedsiębiorstwo wymagające przedłożenia dowodu umiejętności zawodowej, o ile nie może co do tego dowodu uczynić zadość postanowieniom rozporządzenia Min. z dnia 9/12 1927 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 943 może w wypadkach określonych w art. 9 ust. 3 uzyskać t. zw. dyspenzę od przedłożenia odnośnego dowodu.

Podania o taką dyspenzę przyjmuje władza przemysłowa I instancji i do niej również, zanim przedłoży sprawę wyższej władzy do decyzji, należy przeprowadzenie dochodzenia w tym kierunku, czy i jakie w danym wypadku zachodzą okoliczności zasługujące na szczególne uwzględnienie, oraz jaki i w jaki sposób nabyty zasób wiadomości konieczny do prowadzenia zamierzonego przemysłu, posiada petent.

Ta ostatnia okoliczność może być stwierdzona np. za pomocą przedłożenia przez petenta wiarygodnych choć nie formalnych świadectw lub protokolarnego przesłuchania świadków, mogących stwierdzić, gdzie i jak długo petent kształcił się względnie pracował w danym zawodzie itp.

7.

Siedziba przedsiębiorstwa może mieć niejednokrotnie decydujące znaczenie przy rozpatrywaniu podania o udzielenie koncesji ze względu na przepis art. 10. I tak np. wzgląd na bezpieczeństwo Państwa może uzasadnić odmowę koncesji na wyrób broni i amunicji lub materjałów wybuchowych, jeśli siedziba danego przedsiębiorstwa miałaby znajdować się blisko granic Państwa, choćby zresztą projekt urządzenia zakładu przemysłowego odpowiadał przepisom.

8.

Obowiązkiem władzy przemysłowej I instancji jest przed udzieleniem koncesji względnie przed przedłożeniem aktów wojewódzkiej władzy przemysłowej przeprowadzić w jaknajkrótszy sposób dochodzenia, czy co do lokalu przemysłowego nie zachodzą jakie przeszkody ze względów sanitarnych, bezpieczeństwa publicznego, budowlanych, ogniowych itp.

9.

Jeśli zakład podlegający koncesjonowaniu z istoty swej wymaga zatwierdzenia projektu urządzenia (art. 8 l. 3, 4, 5 i 13) lub jeżeli władza przemysłowa uzna, że przedsiębiorstwo z uwagi na położenie lokalu albo sposób wykonywania przemysłu należy do kategorji zakładów objętych art. 14 lub 16, wówczas zależnie od rodzaju zamierzonego przemysłu i od warunków miejscowych, władza przemysłowa albo wyda stronie

koncesję z zastrzeniem, że rozpocząć wykonywanie przemysłu będzie mogła dopiero po uzyskaniu zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu, przyczem koncesja taka nadaje ubiegającemu się tylko prawo prowadzenia przemysłu w zasadzie nie przesądzając w niczem wyników postępowania z art. 17—26, — lub udzielenie koncesji uzależni od uzyskania przez stronę przepisanego zatwierdzenia projektu urządzenia odnośnego zakładu przemysłowego.

10.

Podkreśla się, że uzyskanie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego jest aktem prawnym zupełnie niezależnym od faktu posiadania koncesji i na prowadzenie przemysłu w zatwierdzonym zakładzie. Ubiegający się przeto o koncesję winien uczynić zadość przepisom, dotyczącym jej uzyskania, choćby już poprzedni posiadacz przedsiębiorstwa uzyskał z a t w i e r d z e n i e projektu urządzenia zakładu, w którym ma być wykonywany przemysł koncesjonowany.

11.

W koncesji można zastrzec warunki jej udzielenia; można w niej np. przepisać (o ile przedsiębiorstwo nie wymaga zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu) potrzebne w odnośnym zakładzie urządzenia i uzupełnienia z podaniem terminu wykonania ich przez przedsiębiorcę, nakazać, jeśli chodzi o koncesję na przemysł kominiarski, stosowanie się do ustalonej taryfy maksymalnej itd. Natomiast nie można ograniczać ważności koncesji co do czasu, warunek taki bowiem byłby niezgodny z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem.

12.

Wojewódzka władza przemysłowa powziąwszy decyzję w sprawie koncesji co do przemysłów wymienionych w art. 8 pod l. 3, 4, 5, 7, 8, 9 i 11 przesyła tę decyzję władzy przemysłowej I instancji, której rzeczą już będzie zakomunikowanie petentowi treści decyzji oraz w wypadku uwzględnienia podania — sporządzenie i wręczenie petentowi formalnego dokumentu koncesyjnego.

W decyzji należy powołać przepis, na którego zasadzie ją wydano, nawet w wypadkach, w których decyzja władzy odpowiada w zupełności życzeniu strony, w razie zaś odmownej decyzji przytoczyć ponadto powody nieuwzględnienia podania o udzielenie koncesji (art. 137).

Z postanowienia art. 135 ust. 5 wynika, że jednym i tym samym aktem może być objęta decyzja tak w sprawie udzielenia koncesji, jak i co do przyjęcia do wiadomości prowadzenia danego przemysłu przez zastępcę (art. 38).

13.

Dokument koncesyjny podlega opłacie stemplowej stosownie do postanowień ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), względnie rozporządzenia wykonawczego do niej z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

14.

Wydanie pozwolenia na zmianę lokalu przedsiębiorstwa koncesjonowanego rodzaju wymienionego w art. 8 pod l. 3, 4, 5, 7, 8, 9 i 11 należy do władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Odnośne podanie wnosi się za pośrednictwem władzy przemysłowej I instancji.

15.

Z uwagi na interes publiczny uzasadniający według art. 10 odmowę koncesji nie należy udzielać koncesji na przemysł zastawniczy (art. 8 l. 11) w przypadkach, kiedy ubiegający się o taką koncesję nie wykazuje szczególnej solidności finansowej i etycznej, oraz kiedy nie zachodzi istotna potrzeba powstania w danej miejscowości prywatnego zakładu zastawniczego.

W celu wyjaśnienia powyższych kwestyj władza przemysłowa I instancji po otrzymaniu podania o koncesję powinna przeprowadzić odpowiednie badania, których wynik przedstawia wraz z odnośnem podaniem władzy przemysłowej wojewódzkiej, właściwej do wydawania koncesyj na przedsiębiorstwa zastawnicze (art. 132 l. 3). W kwestji, czy istotnie zachodzi miejscowa potrzeba powstania prywatnego zakładu zastawniczego władza przemysłowa I instancji powinna w każdym razie wysłuchać opinji miejscowej władzy komunalnej. O ile w danej miejscowości istnieje już zakład zastawniczy, prowadzony przez związek komunalny lub przez komunalną kasę oszczędności, władza przemysłowa I instancji powinna zasięgnąć opinji miejscowego związku komunalnego. To samo dotyczy przypadku, gdy w danej miejscowości organ stanowiący związku komunalnego przeprowadził uchwałę o powołaniu do życia zakładu zastawniczego, chociażby nawet uchwała ta nie została jeszcze zatwierdzona przez władzę nadzorczą.

Władza przemysłowa wojewódzka przed załatwieniem sprawy koncesji na przemysł zastawniczy, powinna zasięgnąć prócz przewidzianej w art. 10 opinji izby przemysłowo-handlowej także opinji właściwej izby skarbowej.

W koncesjach na przemysł zastawniczy należy zawsze zastrzegać, że przedsiębiorstwu nie wolno przyjmować w zastaw:

a) przedmiotów wybuchowych i łatwo zapalnych,

b) przedmiotów, których wprowadzenie w obrót jest prawnie niedozwolone, przedmiotów, służących do

ekwipunku i uzbrojenia wojskowego oraz współczesnej broni palnej i amunicji,

c) przedmiotów, poświęconych służbie bożej.

III. PRZEMYSŁ OKRĘŻNY.
(Dział III., art. 45—59 ustawy przemysłowej).

1.

Do charakterystycznych cech przemysłu okrężnego w rozumieniu ustawy przemysłowej należy przedewszystkiem to, że:

1) przemysł okrężny musi być wykonywany osobiście. Toteż właściciel licencji na przemysł okrężny nawet w razie przybrania sobie za pozwoleniem władzy pomocnika (art. 58) powinien osobiście prowadzić ten przemysł, nie może zatem oddawać licencję pomocnikowi dla prowadzenia przemysłu w jego zastępstwie.

W konsekwencji powyższego licencję na przemysł okrężny może otrzymać tylko osoba fizyczna, nie może zaś jej otrzymać osoba prawna, postanowienia bowiem o zastępstwie w wykonywaniu przemysłu nie mają zastosowania w odniesieniu do przemysłu okrężnego.

2) przemysł okrężny jest prowadzony bez stałej siedziby przemysłowej, stąd nawet brak po stronie ubiegającego się o licencję faktycznego stałego miejsca zamieszkania w państwie uzasadnia odmowę licencji tylko fakultatywnie, nie zaś obligatoryjnie (art. 52)).

3) za przemysł okrężny uważa się odnośne zatrudnienie zarobkowe, wykonywane nietylko poza obrębem gminy zamieszkania okrężcy, lecz również zatrudnienie takie wykonywane w obrębie tej gminy, w której właściciel licencji mieszka.

2.

Do czynności, podpadających pod przepisy działu III. ustawy przemysłowej, należy między innemi „skupywanie w celu odsprzedaży towarów u innych osób niż u kupców, albo w innych miejscach niż przeznaczonych do sprzedaży towarów". Natomiast nie jest przemysłem okrężnym i nie wymaga licencji z działu III. skupywanie sposobem okrężnym przez przemysłowca ze stałą siedzibą dla potrzeb swego przedsiębiorstwa towarów u kupców, wytwórców lub w miejscach publicznej sprzedaży(n. p. w salach licytacyjnych, na targach).

O ileby jednak przemysłowiec posiadający stałą siedzibę przemysłową chciał skupywać okrężnie odnośne towary także w innych miejscach niż wyżej wskazano (n. p. na ulicach miasta, po drogach) lub u innych osób, aniżeli kupców i wytwórców, musiałby uzyskać na to licencję z art. 46.

3.

Publiczni posłańcy, tragarze i przewodnicy, o których mowa w art. 43 nie podpadają pod przepisy o przemyśle okrężnym, lecz prowadzą w rozumieniu ustawy przemysłowej, przemysł ze stałą siedzibą, wymagający zgłoszenia w myśl art. 7.

4.

Władza przemysłowa I-ej instancji, właściwa dla miejsca zamieszkania petenta, jest powołana w myśl art. 135 ust. 2 do przyjmowania podań o udzielenie licencyj (pozwoleń) na przemysł okrężny.

Podania te wnosi strona pisemnie, albo ustnie do protokółu.

Petent powinien złożyć władzy swą fotografję o wymiarze conajmniej 6 × 7 cm. i wykazującą dobrze podobieństwo.

5.

Władza przemysłowa stwierdza w pierwszym rzędzie, czy ubiegający się o licencję posiada polskie obywatelstwo, brak bowiem tego obywatelstwa powoduje odmowę licencji bez dalszych badań.

Od odmownych decyzji powziętych na zasadzie art. 51 i 52, mogą strony odwołać się do władzy wyższej, jak to wynika z ogólnego przepisu art. 137.

6.

Jeżeli żadna z przytoczonych w art. 51 i 52 okoliczności nie ma miejsca i udzieleniu licencji nie stoi na przeszkodzie zarządzone na podstawie art. 55 ust. 3 ograniczenie, władza przemysłowa I-ej instancji winna wydać licencję według wzoru ustalonego w załączniku do rozp. wykonaw. z ważnością na 1 rok kalendarzowy i na obszar województwa, w którem znajduje się siedziba władzy.

7.

Uwzględnienie prośby o rozszerzenie ważności licencji wydanej w innem województwie na swoje terytorjum, pozostawione jest swobodnemu uznaniu władzy przemysłowej wojewódzkiej. Nie zwalnia to jednak tej władzy od obowiązku podania powodów w razie nieuwzględnienia odnośnej prośby (art. 137).

Władze przemysłowe II-ej instancji udzielają powyższych pozwoleń w formie wiz, umieszczonych w książeczce licencyjnej domokrążcy, przyczem prowadzą wykaz udzielonych wiz tego rodzaju.

8.

W art. 55 przewiduje ustawa możność ograniczenia przemysłu okrężnego w dwojaki sposób.

Według ust. 1 tego artykułu wojewódzka władza przemysłowa na wniosek rady gminnej (miejskiej) może wydać zarządzenie ograniczające prawo wykonywania przemysłów, wymienionych w art. 45 l. 1 i 3 w ten sposób, że domokrążca, pragnący prowadzić ten przemysł w poszczególnych gminach, położonych na obszarze podległym innej władzy przemysłowej I-ej instancji, aniżeli ta, która mu wydała licencję, winien wpierw

uzyskać od tamtej władzy zezwolenie w formie wizy, umieszczonej w książeczce licencyjnej.

Udzielenie takiej wizy winno być zanotowane w wykazie wiz, prowadzonym przez władzę przemysłową I-ej instancji.

Ograniczenie powyższe daje władzom możność odpowiedniego regulowania nadmiernego przypływu zamiejscowych handlarzy okrężnych, jaki często daje się zauważyć w większych miastach oraz w czasie sezonu kuracyjnego lub letniego w zdrojowiskach, uzdrowiskach i letniskach.

Pozatem według ustępu 3 art. 55 władza przemysłowa wojewódzka jest uprawniona w pewnych wypadkach po przeprowadzeniu przepisanego postępowania, ograniczyć ilość wydawanych licencyj na przemysły z art. 45 l. 1 i 3.

Z uwagi na to, że ustawa przepisuje uwzględnienie w takim przypadku wszystkich tych osób, które posiadały już licencję na przemysł okrężny, władza przemysłowa wojewódzka wydając odnośne zarządzenie, nie powinna ustalać w niem mniejszej ilości licencyj do wydania niż ilość licencyj już wydanych przed zarządzeniem.

9.

Uwidocznione w napisie określonym w art. 50 nazwisko, imię i miejsce zamieszkania winny zgadzać się z nazwiskiem, imieniem i miejscem zamieszkania, podanemi w licencji (art. 56).

10.

Prowadzący przemysł okrężny powinien w zasadzie obchodzić się bez pomocnika (art. 45 ust. 1), w art. 58 jednak jest przewidziana możność udzielenia pozwolenia na przybranie sobie stałego pomocnika w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, jak podeszły wiek, ułomność fizyczna, konieczność używania stale obcej pomocy do przenoszenia lub przewożenia wózkiem i t. p. towarów ciężkich, lub znacznej objętości.

IV. TARGI GMINNE.

(Dział IV.,, art. 60—68 ustawy przemysłowej).

1.

Postanowienia działu IV ustawy przemysłowej tyczą się targów (jarmarków) gminnych t. j. targów, odbywających się w lokalach i miejscach urządzonych przez gminę jako targowisko, w dniach i godzinach ustalonych regulaminem targowym, uchwalonym przez radę gminną (miejską) i zatwierdzonym przez władzę przemysłową. O ile zatem chodziłoby o przedsiębiorstwo polegające na urządzeniu i utrzymywaniu przez osobę prywatną na gruncie prywatnym hal targowych, to przedsiębiorstwo takie należałoby traktować ze stanowiska ustawy przemysłowej, jako zwykły zakład przemysłowy. Natomiast ustawa nie zawiera wogóle żadnych postanowień o urządzaniu wystaw, pokazów i takich targów sui generis jak „Targi Wschodnie" lub „Targi Poznańskie".

2.

Targi gminne dzielą się na targi małe i targi wielkie (jarmarki).

Głównym celem targów małych jest ułatwienie aprowizacji oraz zaopatrywania się ludności miejscowej i okolicznej w narzędzia i naczynia gospodarcze i rolnicze oraz w takie przedmioty powszedniego użytku, które ludność okoliczna danej miejscowości zwykła nabywać na targach. Pod tym względem zachodzą różnice w zwyczajach ludności poszczególnych okolic. Dlatego w ust. 2 art. 61 jest przewidziana możność rozszerzenia listy przedmiotów obrotu targowego.

Art. 61 rozróżnia takie przedmioty, które muszą być dopuszczone do obrotu na targu małym i takie, które oprócz tego mogą być dopuszczone na zasadzie decyzji władzy przemysłowej I-ej instancji. Podstawę tej decyzji stanowi zawsze odpowiedni, zgłoszony w formie podania, wniosek rady gminnej (miejskiej), tudzież istniejące w zaznaczonym wyżej względzie zwyczaje i potrzeby miejscowe.

Targi małe odbywają się zazwyczaj co tydzień, mogą być jednak ustanowione w rzadszych lub częstszych terminach.

Z natury rzeczy wynika, że targi wielkie (jarmarki) odbywają się rzadziej, aniżeli targi małe, zasadniczo zaś targi wielkie różnią się od targów małych zakresem obrotu targowego (art. 62).

3.

Podania o nadanie uprawnienia targowego, które powinny być składane na piśmie, przyjmuje władza przemysłowa I-ej instancji. Do podania winna gmina dołączyć wyciąg z protokółu odnośnego posiedzenia rady gminnej (miejskiej), projekt urządzenia targowiska, tudzież projekt regulaminu targowego.

Projekty: urządzenia targowiska oraz regulaminu targowego, gmina powinna przedłożyć, jeżeli chodzi o targi wielkie, przynajmniej w trzech egzemplarzach, jeżeli zaś o targi małe, przynajmniej w dwóch egzemplarzach. Po udzieleniu uprawnienia na targi wielkie, jeden z powyższych trzech egzemplarzy zostaje w aktach władzy przemysłowej wojewódzkiej, jeden w aktach władzy przemysłowej I-ej instancji, a pozostały zwraca się gminie. Po udzieleniu uprawnienia na targi małe jeden egzemplarz zaznaczonych załączników zostaje w aktach władzy przemysłowej I-ej instancji, drugi zwraca się gminie.

4.

W projekcie regulaminu winny być wskazane lokale i miejsca, urządzone przez gminę jako targowiska,

podany czas targowy, a mianowicie godziny rozpoczęcia i końca czasu sprzedaży, następnie należy wymienić towary, mające stanowić przedmiot obrotu targowego, przyczem można umieścić zastrzeżenie, według którego konsumentom przysługiwać będzie wyłączne prawo zakupu artykułów żywnościowych w pierwszych godzinach targowych.

Oprócz powyższych postanowień regulaminy mogą zawierać nakazy i zakazy natury policyjnej, n. p. co do stanowisk targowych, co do umieszczania ławek, bud i t. p., zajeżdżania wozów, rozpakowywania i pakowania towarów (ze względu n. p. na tamowanie ruchu lub zaśmiecanie placu targowego) i t. p.

Co do targowisk, należy baczyć, aby ich położenie i urządzenie odpowiadały obowiązującym w tym względzie przepisom (zwłaszcza weterynaryjnym, jeśli chodzi o targowiska zwierzęce).

5.

Przed udzieleniem uprawnienia targowego władza przemysłowa I-ej instancji wzywa sąsiednie gminy, posiadające prawa targowe, do wypowiedzenia się, czy i w jakiej mierze nowy targ z powodu obranego czasu targowego (dnia odbywania targów) mógłby przeszkadzać normalnemu obsyłaniu okolicznych targów.

Dopiero po przeprowadzeniu zaznaczonego dochodzenia, władza przemysłowa I-ej instancji odnosi się do izby przemysłowo-handlowej o opinję i udziela lub odmawia uprawnienia, względnie, gdy chodzi o targ wielki, przedkłada akta sprawy ze swem sprawozdaniem władzy przemysłowej II-ej instancji do zadecydowania.

Celem możliwie pewnego wyjaśnienia kwestji, czy zachodzi wogóle miejscowa potrzeba zaprowadzenia nowych targów oraz czy jest właściwy czas targowy, proponowany przez gminę, starającą się o uprawnienie, władza przemysłowa może przed zadecydowaniem sprawy, zasięgnąć opinji także n. p. organu samorządu powiatowego (Wydział Powiatowy) oraz, jeżeli chodzi o uprawnienie na targi bydlęce, instytucji zastępującej ogólne interesy rolnictwa.

W udzielonem uprawnieniu na targ wielki należy wyraźnie określić czas targowy oraz wymienić w razie ograniczenia obrotu targowego, dla jakich rodzajów towarów poza przedmiotami, określonemi w art. 61, przeznaczony jest dany targ wielki.

6.

Na zasadzie art. 67 ust. 1, nawet ci, którzy chcą okrężnym sposobem sprzedawać i kupować na targach towary, nie potrzebują żadnych pozwoleń (licencyj), jeżeli spełnianie tych czynności ograniczą do miejsc, przeznaczonych dla targu, do godzin targowych i do rodzajów towarów dopuszczonych do obrotu na danym targu.

V. KORPORACJE i ZWIĄZKI KORPORACYJ.

(Dział V., art. 69—110 ustawy przemysłowej).

1.

Do art. 69. Ustawa przemysłowa przewiduje dobrowolne zrzeszenia się prowadzących przemysł w rozumieniu art. 1 i 2, nie tamując prawa prowadzących przemysł do zrzeszania się w stowarzyszenia i związki (art. 110) na zasadzie ogólnych ustaw o stowarzyszeniach, dla spełnienia zadań, wskazanych w art. 70, 71 i 100.

Prowadzący samoistnie rzemiosło w rozumieniu art. 144 do 147, 3, 7, 198 ust. 4 i 5, zrzeszać się mogą na zasadzie art. 69 i 160 w wolne korporacje rzemieślnicze (cechy).

2.

Do art. 70 i 71. Zadania korporacji (cechu) wymienione w art. 70 muszą być pomieszczone w jej statucie, wymienione zaś w art. 71 mogą znaleźć uwzględnienie w zupełności lub w części, zależnie od tych urządzeń, jakie korporacja (cech) zamierza powołać do życia.

Dla wypełnienia zadań, wymienionych w art. 70 l. 2 i 3, mogą być powołane na zasadzie art. 85 przy cechu specjalne wydziały dla spraw uczniowskich i dla spraw czeladniczych.

3.

Do art. 83. Przejściowy sposób lokaty funduszów korporacji lub cechu, o którym mowa w art. 83, i na który może wyjątkowo zezwolić Władza Nadzorcza, będzie mógł znaleźć między innemi także uwzględnienie zwłaszcza w tych wypadkach, kiedy utworzone przez korporację lub cech specjalne urządzenia charakteru gospodarczego będą wymagały finansowego poparcia z funduszów korporacji lub cechu do tego czasu, dopóki nie staną o własnych siłach.

4.

Do art. 85. Powołanie mężów zaufania przez zarząd korporacji lub cechu może okazać się koniecznem wówczas, kiedy zarząd z powodu znacznego okręgu działalności nie będzie mógł wypełniać należycie ciążących na nim obowiązków statutowych np. kontroli nad przestrzeganiem przepisów, wydanych o zatrudnieniu pomocników i uczniów, uczęszczaniu do szkoły dokształcającej lub zawodowej i przepisów, regulujących sprawy uczniów.

5.

Do art. 87, 88, 89. Sposób zwołania Walnego Zebrania członków korporacji lub cechu winien być określony w statucie specjalnie w takich wypadkach, kiedy Walne Zebranie ma powziąć uchwałę co do ustanowienia zebrań delegatów oraz dokonać wyborów tychże w myśl art. 87, następnie w sprawach wyborów władz

korporacji lub cechu, zmiany statutu i statutów dodatkowych oraz rozwiązania korporacji lub cechu. Sprawy tej wagi będą wymagały zwołania członków na Walne Zebranie za pomocą imiennych, pisemnych zaproszeń, wysyłanych pocztą, lub doręczenia przez specjalnego posłańca za pokwitowaniem w oddzielnej książce, w innych zaś wypadkach można poprzestać na ogłoszeniu w czasopiśmie.

Ponadto zaleca się ustalenie statutem obecności odpowiedniej liczby członków, uprawnionych do powzięcia decyzji, w szczególności w razie uchwalania zmian statutu i rozwiązania korporacji lub cechu.

6.

Do art. 90. Ustalenie w statucie okresu pełnienia funkcyj zarządu zaleca się tak ująć, żeby dać możność odnawiania zarządu nowemi siłami w krótszych okresach czasu, do trzech lat, organizacja bowiem szeregu urządzeń i wypełnienie różnorodnych zadań, jakie ustawa zakreśla korporacji lub cechowi, będą wymagały przypływu świeżych sił, wciągania coraz większego grona członków korporacji lub cechu do pracy organizacyjnej.

7.

Do art. 97. Walne Zebranie członków korporacji (cechu) może powierzyć likwidację spraw w razie dobrowolnego rozwiązania korporacji (cechu) komisji likwidacyjnej, wybranej przez Walne Zebranie.

VI. RZEMIOSŁO.

(Dział IX., art. 141—194 ustawy przemysłowej).

8.

Do art. 141. Przy rozpoczęciu samoistnego prowadzenia rzemiosła (art. 144) i zrzeczeniu się uprawnienia przemysłowego mają zastosowanie postanowienia art. 7, 135, 136 i 147.

9.

Do art. 142. W związku z postanowieniami art. 168 i 174, oraz w celu ułatwienia przeprowadzenia wyborów do izb rzemieślniczych, mających być zawodową reprezentacją interesów przemysłu rzemieślniczego, wyszczególnione w art. 142 rzemiosła podlegają zebraniu w grupy zawodowe, według zasady ustalania ich wzajemnego związku tak pod względem używanego materjału, jak i pod względem techniki wytwarzania lub przetwarzania.

10.

Do art. 150. Do lat praktyki zawodowej, ustalonej dnośnemi rozporządzeniami Ministra Przemysłu i Handlu, zalicza się zarówno lata pracy w charakterze czeladnika i t. p., jak i lata pracy samoistnej w danym zawodzie.

11.

Do art. 164. Wspólne obrady, o których mowa w tym artykule, będą wskazane wówczas, kiedy będzie chodziło o rozważenie wniesienia na walne zebranie członków cechu wniosku w sprawie utworzenia urządzeń, obchodzących zarówno pracodawców, jak i pracowników.

12.

Do art. 176. Zarządzając wybory do izby rzemieślniczej, władza przemysłowa wojewódzka winna posiadać dokładny rejestr wszystkich rzemieślników, prowadzących samoistnie przemysł rzemieślniczy w okręgu izby przynajmniej od 3 lat (art. 174), przy zastosowaniu się do odnośnych postanowień art. 198 i 136.

Na podstawie rejestru rzemieślników, posiadających prawo wybierania i wybieralności do izby rzemieślniczej (art. 174) władza przemysłowa wojewódzka, uwzględniając ustanowioną liczbę członków izby i ich zastępców na każdy obwód w okręgu izby, winna tak rozdzielać mandaty członków i ich zastępców między poszczególnemi zawodami rzemieślniczemi zarówno w całym okręgu izby, jak i wkażdym obwodzie, żeby były reprezentowane, o ile możności, wszystkie zawody rzemieślnicze, wykonywane na terenie izby.

13.

Do art. 178. Władza przemysłowa wojewódzka, powinna w terminie 3-dniowym donieść Ministrowi Przemysłu i Handlu o każdej zakomunikowanej jej zmianie w składzie zarządu izby.

14.

Do art. 190. W razie założenia sprzeciwu na posiedzeniu Izby, przedstawiciel Rządu zawiadamia o tem niezwłocznie Ministra Przemysłu i Handlu w drodze służbowej.

VII. PROWADZENIE REJESTRÓW UPRAWNIEŃ PRZEMYSŁOWYCH oraz REJESTRÓW ZAKŁADÓW w myśl art. 136.

Rodzaje rejestrów.

1.

Władza I-ej instancji prowadzi:

dla przemysłu koncesjonowanego:

I. Rejestr koncesji.

dla przemysłów niekoncesjonowanych:

II. Dwa rejestry potwierdzeń zgłoszeń:

a) dla przedsiębiorstw handlowych,

b) dla przedsiębiorstw wytwórczych wolnych fabrycznych,

III. Rejestr kart rzemieślniczych.

IV. Rejestr zakładów przemysłowych, wymagających osobnego zatwierdzenia w myśl art. 14 i art. 16 rozporządzenia o prawie przemysłowem.

V. Rejestr licencji dla przemysłu okrężnego.

VI. Rejestr legitymacji dla komiwojażerów i samodzielnych ajentów handlowych.

2.

Z wyżej wymienionych rejestrów, rejestry grupy I, II, III, V i VI są rejestrami osobowemi, zaś rejestry grupy IV rejestrami rzeczowemi.

Rejestry mogą być książkowe albo kartkowe.

Książkowe rejestry grup I, II, III i IV posiadają rubryki według wzorów A i B załącznika Nr. 2.

Prowadzenie rejestrów odnośnie zakładów przemysłowych, wymagających zatwierdzenia urządzenia.

3.

Rejestrowanie odnośnie zakładów przemysłowych, wymagających zatwierdzenia urządzenia odbywa się w kolejności czynności i formalności, związanych z powstawaniem zakładów. Naprzód właściciel zakładu wnosi podanie o zatwierdzenie urządzenia zakładu.

Po zatwierdzeniu zakładu, wpisuje się zakład ten w rejestr zakładów p/g wzoru B załącznika Nr. 2, pod numerem porządkowym, poczem po uzyskaniu przez przedsiębiorcę koncesji, potwierdzenia zgłoszenia wzgl. karty rzemieślniczej, wpisuje się go w odnośny rejestr osobowy (koncesji, potwierdzeń zgłoszeń wzgl. kart rzemieślniczych) pod numerem porządkowym.

Wreszcie po otrzymaniu od przedsiębiorcy zawiadomienia o uruchomieniu zakładu wypełnia się rubrykę 3 b) rejestru zakładów.

4.

W razie zmiany właściciela zakładu, wykreśla się dawnego właściciela z odnośnego rejestru osobowego, następnie nowego właściciela wpisuje się pod numerem porządkowym tegoż rejestru, przyczem w rubryce 6 wpisuje się nieulegający zmianie numer rejestru zakładów z odnośną adnotacją zmiany, zaś w rubryce 4 rejestru zakładów wpisuje się numer rejestru osobowego, uzyskany przez nowego właściciela.

5.

W razie zmiany w urządzeniu zakładu (n. p. przebudowy) wpisuje się zatwierdzenie jej w rejestr zakładów pod numerem porządkowym, przyczem zamiast wypełniania rubryk 2 a, 2 b i 2 c danemi z poprzedniej rejestracji, umieszcza się w nich klauzulę, powołującą się na dawny numer rejestru zakładów, co pozwala rozróżniać zmiany urządzeń (przebudowy) istniejących zakładów od zatwierdzeń nowo powstałych zakładów. Równocześnie w odnośnym rejestrze osobowym wpisuje się w rubryce 7, nowo uzyskany numer rejestru zakładów.

6.

W razie powstania filji zakładu w rejonie władzy właściwej dla zakładu głównego, rejestruje się filję jako nowo powstały zakład w rejestrze zakładów pod nowym numerem porządkowym, poczem numer ten wpisuje się w odnośnym rejestrze osobowym w rubryce 4.

7.

W razie powstania filji poza obrębem rejonu władzy przemysłowej, właściwej dla zakładu głównego, władza ta, nie rejestrując filji w swym rejestrze zakładów, wpisuje jedynie w rubryce 4 odnośnego rejestru osobowego ten numer, który filja w rejestrze zakładów, prowadzonym przez władzę przemysłową swego rejonu otrzymała. Równocześnie władza przemysłowa właściwa dla zatwierdzenia filji, po wciągnięciu filji do swego rejestru zakładów, wpisuje właściciela zakładu w odnośny rejestr osobowy pod numerem porządkowym, przyczem w rubryce 5 wpisuje numer rejestru osobowego, pod którym właściciel przedsiębiorstwa zarejestrowany został w rejonie zakładu głównego.

8.

W związku z punktami 6 i 7 należy przestrzegać wykonania art. 37 prawa przemysłowego, w myśl którego właściciel zakładu głównego obowiązany jest donieść o powstaniu filji nietylko władzy przemysłowej właściwej dla zatwierdzenia filji, lecz również i władzy właściwej dla miejsca siedziby zakładu głównego.

Prowadzenie rejestrów odnośnie zakładów przemysłowych, nie wymagających zatwierdzenia urządzenia.

9.

Ponieważ rejestru zakładów, nie wymagających zatwierdzenia urządzenia nie prowadzi się, więc zmiany lokalu zakładu wzgl. fakt powstania filji odnotowuje się tylko w odnośnym rejestrze osobowym przez wpisanie w rubryce 4 wzgl. 7 adresu nowego lokalu wzgl. adresu filji.

Rejestry kartkowe.

10.

Rejestry kartkowe posiadają tesame rubryki co rejestry książkowe, lecz idące w kierunku poziomym.

Prowadzenie rejestrów kartkowych jest praktyczniejsze od prowadzenia rejestrów książkowych, jeśli ma się do czynienia z większemi ilościami zakładów przemysłowych. Przy prowadzeniu rejestrów odnośnie przedsiębiorstw niekoncesjonowanych, czynność wydawania przedsiębiorcy odnośnego dokumentu osobowego (potwierdzenia zgłoszenia wzgl. karty rzemieślniczej) może być połączona z czynnością rejestrowania go w ten sposób, iż kopja oryginału tego dokumentu stanowi zarazem kartę rejestracyjną rejestru osobowego.

W tym wypadku podobny dokument osobowy wzgl. karta rejestracyjna będzie miała formę określoną wzorem C załącznika Nr. 2.

Skorowidz alfabetyczny.

11.

Dla łatwiejszego odszukania danych odnośnie przedsiębiorców wzgl. zakładów przemysłowych, wpisanych w różne rejestry, władze przemysłowe I instancji prowadzą przynajmniej jeden skorowidz alfabetyczny.

VIII. PROWADZENIE SPISÓW i REJESTRÓW ZAKŁADÓW PRZEMYSŁOWYCH PRZEZ WŁADZE PRZEMYSŁOWE II. INSTANCJI.

Władze II instancji prowadzą:

1) Spis (pg. starostw) zakładów fabrycznych (motorowych lub zatrudniających ponad 20 rob.), powołanych do nadsyłania miesięcznych sprawozdań o zatrudnianiu oraz zakładów rękodzielniczych, które zatrudniają mniejszą ilość robotników, lecz ze względu na rodzaj produkcji lub jej znaczenie gospodarcze są objęte sprawozdaniem rocznem o stanie przemysłu i które w końcu roku obowiązane są na żądanie władz II-ej instancji lub bezpośrednio na żądanie władz I-ej instancji dostarczać danych o zatrudnieniu wzgl. produkcji.

Spis taki może być książkowy lub kartkowy i uzupełnia się w miarę zawiadomień władz I-ej instancji o zgłoszeniu zakładów, nie wymagających zatwierdzenia wzgl. o uruchomieniu zakładów zatwierdzanych przez władze I lub II instancji.

2) Rejestr zakładów, których urządzenie względnie zmiana została zatwierdzona przez władze II instancji; rejestr ten oprócz numeru porządkowego zawiera numery porządkowe, które zakłady otrzymały w spisie pg. starostw (w myśl ust. 1), przyczem zakłady istniejące zachowują dawny numer tego spisu, tak, że podług numerów rejestru odróżnia się zatwierdzenie nowych od zmian w urządzeniu (przebudowy) istniejących zakładów. Rejestr ten różni się od rejestru określonego wzorem B pg. załącznika Nr. 2 tem, że rubryka 6 tego wzoru jako niepotrzebna odpada, gdyż prowadzony w myśl ustępu 1) niniejszego artykułu spis pg starostw, posiada osobne rubryki dla odnotowywania danych, miesięcznych, kwartalnych i rocznych, o ilości robotników oraz danych rocznych o produkcji. — W rejestrze kartkowym na odnośne rubryki przeznacza się drugą stronę karty rejestracyjnej.

ZAŁĄCZNIK Nr. 1.

Wzór zgłoszenia przemysłu / załącznika do podania o zatwierdzenie zakładu.

Do

....
(Wymienić władzę przemysłową).

Za pośrednictwem ....
Imię i nazwisko petenta ....
Data urodzenia " ....
Przynależność państwowa ....

1) Miejscowość, gdzie ma się znajdować zakład przemysłowy (miasto, osada, wieś, powiat, gmina).	
2) Jakie fabrykaty ma wytwarzać zakład.	
3) Jakie materjały surowe, półfabrykaty i materjały pomocnicze mają być używane do produkcji.	
4) Położenie zakładu w mieście, osadzie lub wsi (dokładne wymienienie adresu oraz położenia w stosunku do sąsiednich posesji, budowli i pomieszczeń ze wskazaniem ich charakteru, odległości oraz nazwisk ich właścicieli i użytkowników).	
5) Rodzaj, rozmiar i ilość pomieszczeń zakładu z wymienieniem materjału, użytego na budowle, warunków oświetlenia naturalnego i sztucznego, wentylacji, kanalizacji i ogrzewania: a) istniejących już, b) projektowanych do wybudowania.	
6) Ilu robotników ma być zatrudnionych przy fabrykacji.	
7) Rodzaj sił używanych do produkcji (ręczna czy motorowa; rodzaj, siła i ilości silników).	

8) Opis technicznych urządzeń zakładu.	a) maszyny i przybory ręczne.	
	b) maszyny poruszane siłą motorową.	
	c) transmisje i inne przewody siły.	
	d) kotły i paleniska.	
	e) środki lokomocji i transportu.	
	f) ścieki, filtry, osadniki i t. p.	
	g) urządzenia specjalne; zabezpieczenia maszyn i inne.	
9) Zawód petenta, jego kwalifikacje fachowe i naukowe, dotychczasowe zajęcie oraz jego zdolność prawna do prowadzenia przemysłu.		
10) Uwagi.		

(czytelny podpis i adres petenta)

.... dnia .... r. ....

ZAŁĄCZNIK Nr. 2.

Rejestr: koncesji / potwierdzeń zgłoszeń / kart rzemieślniczych

Wzór A.

1	2		3	4	5	6	7	8
Nr. porz.	Właściciel przedsiębiorstwa		Rodzaj przemysłu	Zastępca Dzierżawca Filja	Nr. Dz. i Data koncesji potwierdz. zgłoszenia karty rzemieśl.	Nr. rejestru zakładów adres zakładu	Zmiana urządzenia zakładu	Uwagi
	Imię i nazwisko Osoba prawna	Adres						

Rejestr zakładów

Wzór B

1	2			3		4	5		6		7
Nr. porz.	Zakład			Nr. Dz. i Data		Nr. rejestru osobowego	Napęd		Normalna		Uwagi
	a) Nazwa i firma	b) Rodzaj	c) Adres	a) zatwierdzenia zakładu	b) zawiadomienia o uruchomieniu		rodzaj	KM	ilość robotników	produkcja	

Urząd ....

Nr. Dz.

dn. .... r. ....

Wzór C.

Potwierdzenie zgłoszenia: Nr. rej.

wydane na podstawie art. 7 Rozp. Prez. Rzplitej z dn. 7 czerwca 1927 (Dz. U. Nr. 53).

Właściciel przedsiębiorstwa } Imię i nazwisko — nazwa osoby prawnej ....
Adres ....

Rodzaj przemysłu ....

(przedmiot przedsiębiorstwa) ....

Zastępca ....

Dzierżawca ....

Filja ....

Miejsce prowadzenia przemysłu ....

Nr. rej. zakładów ....

Uwagi ....

....

Miejsce pieczęci podpis:

Urząd ....

Nr. Dz.

dn. .... r. ....

Wzór D.

Karta rzemieślnicza: Nr. rej.

wydana na podstawie art. 147 Rozporządzenia Prez. Rzplitej z dnia 7 czerwca 1927 (Dz. U. Nr. 53)
na skutek zgłoszenia z dn. .... r. ....

Panu ....

obywatelowi ....

urodzonemu dn. .... r. .... w ....

na prowadzenie rzemiosła ....

w (adres) ....

przez zastępcę ....

pod firmą ....

Miejsce pieczęci podpis:

Poz. 3.

(Art. 140, 141, 142, 144, 145, 154, 156 i 160). Opłay stemplowe od podań i świadectw, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468) L. D. V. 11. 283/6/27).

Numer porządkowy	Art. rozp Prezydenta o prawie przemysłowem	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
1	4 (ustęp drugi)	a) Podanie *cudzoziemca,* nie mogącego udowodnić wzajemności przez powołanie się na umowę międzynarodową, o dopuszczenie do nabycia uprawnienia przemysłowego	3 zł. *)	145
		b) decyzja, wydana na skutek powyższego podania, dopuszczająca cudzoziemca do nabycia uprawnienia przemysłowego	20 zł.	156 (p. 5)
2	7	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu ze stałą siedzibą z wyjątkiem doniesienia o rozpoczęciu prowadzenia rzemiosła (art. 144 rozp. o prawie przemysł. i nr. 36 niniejszej wykładni) . . .	wolne	142 (p. 1)
		b) potwierdzenie przez władzę przemysłową odbioru zgłoszenia. wymienionego pod a)	wolne	160 (p. 1)
3	9	a) Podanie o udzielenie koncesji **) na prowadzenie przemysłu, wymienionego w art. 8 rozp. o prawie przemysłowem	3 zł. *)	145
		b) koncesja, wydana na skutek podania, wymienionego pod a) z wyjątkiem koncesji na handel starzyzną (art. 8. punkt 10 rzp. o prawie przemysł. i nr. 3 lit. c niniejszej wykładni)	20 zł.	156 (p. 5)
		c) koncesja na handel starzyzną	3 zł.	156 (p. 5) oraz § 175
4	14, 25 oraz 26 (ustęp ostatni)	a) Podanie o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, lub zmiany tegoż urządzenia, jeżeli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu **)	10 zł. *)	146
	18, 25, 26 (ustęp ostatni) i 28	b) decyzja, zatwierdzająca projekt urządzenia zakładu przemysłowego lub istotnej zmiany tegoż urządzenia	3 zł.	154
	19	c) podanie oddzielne, zawierające zarzuty natury prywatno-prawnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia lub projektu istotnej zmiany urządzenia .	3 zł.*)	145
	19	d) oświadczenie, wniesione do protokułu rozprawy komisyjnej (art. 21 rozp. o pr. przemysł.), a zawierające zarzuty natury prywatno-prawnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia lub projektu istotnej zmiany urządzenia	3 zł. *)	140 i 145
		Powiadomienie o uruchomieniu zakładu przemysłowego	wolne	142 (p. 1)
6	29	Odwołanie od decyzji władzy przemysłowej w sprawach, tyczących się zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego	3 zł. *)	145

*) Od każdego załącznika podania przypada opłata stemplowa w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Numer porządkowy	Art. Rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
7	36 (ust. pierwszy)	Zawiadomienie o zaniechaniu prowadzenia przemysłu oraz zawiadomienie o zmianie lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji **)	wolne	142 (p. 1)
8	36 (ustęp drugi)	a) Podanie o zewolenie na zmianę lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji **)	3 zł. *)	145
		b) Pozwolenie na zmianę lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji .	3 zł.	154
9	37	Doniesienie o otwariu filji (z wyjątkiem, gdy chodzi o filję przemysłu koncesjonowanego)	wolne	142 (p. 1)
		W przypadku, gdy chodzi o otwarcie filji zakładu przemysłowego koncesjonowanego, stosuje się Nr. 3 niniejszej wykładni.		
10	38	Odwołanie się od decyzji, zabraniającej prowadzenia przemysłu przez zastępcę	3 zł. *)	145
11	39	a) Podanie o wydanie legitymacji na zbieranie zamówień lub skupywanie towarów	3 zł. *)	145
		b) Legitymacja	3 zł.	
12	40 (ustęp drugi)	Doniesienie, na czyj rachunek będzie wykonywany przemysł koncesjonowany lub rzemieślniczy po śmierci uprawnionego	wolne	142 (p. 1)
13	40 (ustęp przedostatni)	Zgłoszenie prowadzenia przemysłu koncesjonowanego lub rzemieślniczego na rachunek masy upadłości (konkursowej) lub spadkowej	wolne	(142 p. 1)
14	41	a) Podanie o zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim	3 zł. *)	145
		b) Zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim	3 zł.	154
15	44	Informacje co do produkcji i urządzeń zakładów przemysłowych	wolne	142 (p. 1)
16	46	a) Podanie o licencję (pozwolenie) na przemysł okrężny **)	3 zł. *)	145
		b) Licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, poza przypadkami, przewidzianemi w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysłow. (w szczególności też licencja, udzielona osobie, która jeszcze nie skończyła 21 roku życia)	3 zł.	154 (oraz § 175 r. w. s.
		c) Licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, udzielona mimo istnienia przeszkód, przewidzianych w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysłowem	20 zł.	156 (p. 5)
17	53 (ustęp ostatni)	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu krężnego, ograniczonego do targów	wolne	142 (p. 1)
		b) Potwierdzenie odbioru zgłoszenia o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu okrężnego, ograniczonego do targów	wolne	160 (p. 1)
18	54	a) Podanie właściciela licencji na przemysł okrężny o rozszerzenie jej ważności poza obszar województwa, na który została wydana	3 zł. *)	145

*) Każdy załącznik podania (odwołania) podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Numer porządkowy	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
		b) Decyzja, zezwalająca na to rozszerzenie . . .	20 zł.	156 (p. 5)
19	56	a) Podanie o osobne zezwolenie (wizę) miejscowej władzy przemysłowej na prowadzenie przemysłu okrężnego w pewnej gminie	3 zł.*)	142 (p. 1)
		b) Zezwolenie, wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	3 zł.	154
20	58	a) Podanie o pozwolenie na przybranie pomocnika przez prowadzącego przemysł okrężny	3 zł. *)	145
		b) Zezwolenie, wydane na skutek podania wymienionego pod a)	3 zł.	154
21	72 i 160	a) Podanie o zewolenie na rozszerzenie okręgu korporacji lub cechu poza obszar powiatu administracyjnego, w którym korporacja lub cech ma siedzibę . .	3 zł. *)	145
		b) Zezwolenie na takie rozszerzenie	3 zł.	154
22	74, 99, 104, 109, 160 i 167	a) Podanie o zatwierdzenie statutu lub zmian statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów — w szczególności o zatwierdzenie nowego statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów, istniejących przed wejściem w życie rozporządzenia o prawie przemysłowem **	3 zł. *)	145
		b) Zatwierdzenie **)	3 zł.	154
		c) Odwołanie od decyzji, odmawiającej zatwierdzenia statutu korporacji, związku korporacji, cechu, związku cechów lub zmiany tegoż statutu **)	3 zł *)	145
23	75, 104, 160, 167	a) Podanie o zatwierdzenie statutu dodatkowego korporacji, związku korporacyj, cechu, związku cechów lub zmian takiego statutu **)	3 zł. *)	145
		b) Zatwierdzenie **)	3 zł.	154
		c) Odwołanie od decyzji, odmawiającej zatwierdzenia statutu dodatkowego **)	3 zł. *)	145
24	84, 160	a) Podanie o zezwolenie korporacji lub cechowi na: nabycie, zbycie lub obciążenie nieruchomości, na zaciągnięcie pożyczki, zbycie ruchomości posiadających wartość historyczną, artystyczną lub naukową	3 zł.*)	145
		b) Zezwolenie, wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	3 zł.	154
25	93, 102, 160 i 167,	a) Podanie do władzy nadzorczej o poświadczenie, że pewna osoba jest starszym korporacji lub cechu albo należy do zarządu związku korporacji lub związku cechów	3 zł.*)	145
		b) Poświadczenie, określone w punkcie a) . . .	3 zł.	154
26	94 i 160	Reklamacja oraz odwołanie w sprawie ważności wyborów, dokonanych w korporacji lub cechu . . .	3 zł. *)	145
27	95, 107, 160 i 167	Podanie oraz odwołanie, wniesione do władzy nadzorczej w sprawach, tyczących się korporacji lub cechu (w szczególności także w sprawach wymiaru i poboru opłat korporacyjnych), jak również w sprawie likwidacji spraw rozwiązanego związku korporacji lub związku cechów:		
		a) zasadniczo **)	3 zł. *)	145

*) Każdy załącznik podania (odwołania) podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

**) Wyjątek dla obszaru województw: Poznańskiego i Pomorskiego, patrz Nr. 39 niniejszej wykładni.

Numer porządkowy	Art. Rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
		b) w sprawie kar porządkowych (art. 95 ustęp piąty rozp. o prawie przemysłowem lub w sprawie zawieszenia w urzędowaniu (art. 95 ustęp przedostatni) .	wolne	142 (p. 15)
28	96 i 106, 160 i 167	Odwołanie od decyzji, rozwiązującej korporację, związek korporacyj, cech lub związek cechów . . .	3 Zł.*)	145
29	98 i 160	a) Podanie gminy o zatwierdzenie projektu użycia majątku korporacji rozwiązanej lub rozwiązanego cechu . . . . , .	wolne	144 (p. 2)
		b) Zatwierdzenie	wolne	160 (p. 3)
30	105 i 167	Podanie, którem zarząd związku korporacyj lub związek cechów:		
		a) przesyła władzy nadzorczej wykaz korporacyj, należących do związku	wolne	142 (p. 1)
		b) zawiadamia tę władzę o zmianie w składzie zarządu lub o zmianie siedziby zarządu	wolne	142 (p. 1)
		c) udziela władzy nadzorczej odpis zamknięcia rachunkowego	wolne	142 (p. 1)
		d) zawiadamia władzę przemysłową wojewódzką o zwołaniu zgromadzenia związku	wolne	142 (p. 1)
31	112	a) Podanie o przywrócenie przemysłowcowi prawa trzymania uczniów	3 Zł.*)	145
		b) Decyzja, przywracająca to prawo	3 Zł.	154
32	115	Odwołanie od zarządzeń, wydanych na podstawie art. 111, 113 i 114 rozporządzenia o prawie przemysłowem	3 Zł.*)	145
33	122 i 124	a) Świadectwo, wydane uczniowi przez pryncypała, stwierdzające przebyty czas nauki	wolne	jako wydane przez organy niepaństwowe
		b) Świadectwo ukończenia nauki przemysłowej, wystawione przez zarząd korporacji	wolne	
		c) Uwierzytelnienie przez urząd gminny świadectwa, stwierdzającego przebyty czas nauki, a wydanego przez pryncypała	wolne	
34	134	Podania, tyczące się spraw, należących do zakresu działania instruktora korporacyj przemysłowych . .	wolne	142 (p. 14)
35	135 (Ustęp przedostatni)	Podanie, zawierające zrzeczenie się uprawnienia przemysłowego	wolne	142 (p. 1)
36	144	a) Zgłoszenie rozpoczęcia prowadzenia rzemiosła z równoczesnem wykazaniem zawodowego uzdolnienia **) . . . . , , , ,	3 Zł.*)	145
	147	b) Karta rzemieślnicza	3 Zł.	154
37	192	Odwołanie od nakazu karnego, wydanego przez izbę rzemieślniczą	wolne	142 (p. 1)
38	131 i 196	W przypadku, gdy podanie, które według niniejszej wykładni, podlega opłacie, wniesiono do magistratu, obowiązują zasady następujące: a) Podanie takie nie podlega opłacie stemplowej na rzecz Państwa (art. 140, ustęp drugi u. o. s.), jeżeli według obowiązujących przepisów należało je wnieść do magistratu albo mogło być wniesione bądź do władzy państwowej bądź do magistratu. b) Jeżeli natomiast według obowiązujących prze-		

*) Każdy załącznik podania (odwołania) podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesione do Magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Numer porządkowy	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
		pisów podanie należało wnieść do władzy państwowej, a faktycznie wniesiono je do magistratu, to w razie zwrócenia podania petentowi przez magistrat i ponownego wniesienia przez stronę do władzy państwowej, jak również w razie bezpośredniego przesłania do władzy państwowej przez magistrat, władza państwowa zażąda uiszczenia opłaty stemplowej.		
39	196	Podania o zatwierdzenie statutów i zmian statutów korporacji lub związku korporacyj, wymienione w art. 196 (ustępie drugim punktu 2) rozp. o prawie przemysłowem, wnoszone do wojewódzkich sądów administracyjnych na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego i rozpatrywane w postępowaniu sporno-administracyjnem oraz świadectwa, wydawane na skutek tych podań	wolne od opłat stemplowych, podlegają jednak opłatom osobnym w myśl przepisów zawartych w rozporządzeniu pruskich Ministr. Spraw Wewnętrz. i Skarbu z dn. 27 lutego 1884 r. (Dz. rozp. dla og. wewn. admin. N. 30) i w rozporządzeniu Ministrów Skarbu i Spraw Wewnętrz. z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 314).	141 (p 1)

(Art 16, 140, 154). Podania, wnoszone do urzędów państwowych przez korporacje, związki korporacyj, cechy i związki cechów (art. 69, 100, 160 i 167) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem, Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 468), jak również świadectwa, wydawane dla nich przez urzędy państwowe, p o d l e g a j ą opłatom stemplwym według przepisów ogólnych: osobom tym n i e przysługuje również osobiste uwolnienie w zakresie opłat stemplowych od umów, przewidziane w art. 16 (L.

(Art. 16, 120, 140, 144, punkt 2, 160). Podania, wnoszone do urzędów państwowych przez izby rzemieślnicze (art. 168 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłwem, Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), jak również świadectwa, wydawane im przez urzędy państwowe, z wyjątkiem świadectw, wymienionych w art. 157 u. o. s. — są wolne od opłat stemplowych.

Nie podlegają również opłatom stemplowym podania, wnoszone do izb rzemieślniczych.

Obligi izb rzemieślniczych są wolne od opłaty (art. 120, punkt 1 u. o. s.). Nie służy izbom rzemieślniczym uwolnienie osobiste od opłat stemplowych w zakresie umów, obustronnie obowiązujących, przewidziane w art. 16 u. o. s. (L. D. V. 11283/6/27).

Poz. 4.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Pr/Bg. 7717/14/27. Kraków, dnia 29 grudnia 1927.

Sposób uiszczania opłaty stemplowej od świadectw.

Ministrestwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 222 z 16/12 1927 Nr. OB. 4160 zawiadomiło, że Min. Skarbu w przedmiotowej sprawie pismem z dnia 5 grudnia b. r. L. D. V. 9216/6 wyjaśniło, co następuje:

Zdarza się, iż osoby, wnoszące podania o wydanie świadectwa urzędowego, naklejają na tem podaniu nietylko znaczki stemplowe, należne tytułem opłaty od podania, lecz także dalsze znaczki stemplowe, tytułem opłaty od świadectwa.

W przypadkach takich, Urząd, wydający świadectwo nie ma żądać ponownego dostarczenia znaczków stemplowych celem ich naklejenia i skasowania na wydać się mającem świadectwie, ma natomiast na świadectwie umieścić klauzulę następującą: „Opłatę stemplową w kwocie...... zł. uiszczono znaczkami stemplowemi, skasowanemi na podaniu Nr. ......".

Powyższe udziela się do wiadomości i stosowania.

Za Wojewodę: *Nowakowski.*

Poz. 5.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Ad. 15450/2 27. Kraków, dnia 4 listopada 1927.

Udzielenie pozwoleń na wydobywanie roślin, mułu, ziemi, piasku, żwiru, kamieni i lodu z łożysk wód publicznych.

Do

Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

W załatwieniu tamtejszego pisma z 6/7 1927 LW. 32015/27/III w sprawie przedmiotowej Urząd Wojewódzki stosownie do tamt. żądania upoważnia po myśli art. 190 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936.

1) Kierownictwo obwałowania Wisły od Raby do Woli Rogowskiej z siedzibę w Gawłówku p. Mikluszowice do rąk inż. Adolfa Wizimirskiego,

2) Kierownictwo obwałowania Wisły poniżej Krakowa oraz regulacji Rudawy z siedzibą w Krakowie, ul. Starowiślna L. 13 do rąk inż. Władysława Kowalskiego,

3) Kierownictwo obwałowania lewego brzegu Wisły od Przemszy do Bielan z siedzibą w Czernichowie, do rąk inż. Stanisława Przybylskiego,

4) Kierownictwo obwał. Wisły od Niepołomic do Raby z siedzibą w Bochni, ul. Krakowska 156 do rąk inż. Bolesława Świerczyńskiego do udzielenia pozwoleń na wydobywanie roślin, mułu, ziemi, piasku, żwiru, kamieni i lodu z łożysk wymienionych poniżej wód przy ścisłem zastosowaniu się do postanowień art. 190 powołanej ustawy wodnej a w szczególności:

ad 1) z rzeki Uszwicy z dopływami i z potoku Gróbki,

ad 2) z Podłężówki, z Zabawy, z Drwini, z Rudawy z dopływami, z Białuchy, z Dłubni, z potoku Kościelnickiego,

ad 3) z lewych dopływów Wisły od Przemszy do Bielan, których korekcja objęta jest projektem obwałowania lewego brzegu Wisły, mianowicie: Sanki, potoku Rudno, potoku Regulickiego, Płazianki i Chechła,

ad 4) z potoku Drwinki.

Przytem Województwo zwraca uwagę Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu na treść reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 1/XII. 1924 L. dz. VII 1398/24, usuwającego wątpliwości powstałe przy wykonywaniu Rozp. Min. Rob. Publ. z dnia 6/III. 1924 wydanego w porozumieniu z Min. Skarbu w przedmiocie pobierania opłat za wydobywanie piasku, żwiru, kamieni i lodu z łożysk wód publicznych, śródlądowych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 316). W reskrypcie tym oznajmiło Ministerstwo Robót Publ. co następuje:

1) Z treści § 1 przytoczonego wyżej rozporządzenia wynika, że za wydobywanie wymienionych tam materjałów z łożyska wód publicznych śródlądowych nie będą pobierane opłaty w tym wypadku, jeżeli czynność ta przedsięwzięta jest bez osobnych urządzeń dla potrzeb gospodarczych. Podjęcie zaś „potrzeby gospodarcze" obejmuje nie tylko potrzeby osób prywatnych, ale także i te wypadki, w których władze państwowe lub samorządowe potrzebują wspomnianych materjałów dla celów związanych ściśle z ich gospodarką, a więc n. p. dla celów konserwacji dróg, o ile gospodarka ta jest prowadzona we własnym zarządzie Państwa czy samorządu. Niema zaś zastosowania to postanowienie tam, gdzie roboty państwowe czy samorządowe lub dostawa materjałów wskazanych w rozporządzeniu, wykonywane są przez przedsiębiorców prywatnych, którzy w takim razie obowiązani są do uiszczenia opłat.

Według postanowień art. 21 ust. 4 ustawy wodnej w wypadkach poboru tych materjałów z łożysk wód publicznych na cele gospodarcze bez osobnych urządzeń, jak również w wypadku istnienia specjalnych uprawnień nie jest potrzebne zezwolenie władzy wodnej, jednak w myśl ust. 1 tego artykułu muszą być zawsze zachowane przepisy policyjne i pobór może odbywać się tylko w miejscach do tego przeznaczonych, przy użyciu dozwolonych w tym celu dostępów.

W myśl zaś par. 6 wspomnianego rozporządzenia, przedsiębiorstwa i osoby zatrudnione przy wydobywaniu materjałów z łożysk wód są obowiązane między innemi stosować się do wszelkich zarządzeń organów służby wodnej oraz przedstawiać tym organom zaświadczenia, uprawniające do wydobywania materjałów bez opłaty lub poświadczenie uiszczonych opłat.

Zarządy wodne winny dla ułatwienia ludności upoważnić podwładne organa (nadzorców, strażników) do wystawiania zaświadczeń, uprawniających do wydobywania wspomniannych materjałów bez opłaty w małych ilościach z miejsc przeznaczonych stale na ich pobór.

2) Co do poruszonej przez Tymczasowy Wydział Samorządowy we Lwowie komisji, że w rozporządzeniu brak jest postanowienia, kto ma wymierzać wysokość opłaty, Ministerstwo Robót Publicznych zwraca uwagę na przepis par. 2 wspomnianego rozporządzenia, który wyraźnie postanawia, że sposób pobierania opłaty i wysokości jej ustanawia władza udzielająca pozwolenia na pobór materjałów.

3) Ponieważ pomiędzy wodami publicznemi są w myśl art. 77 ustawy wodnej wody, które nie są utrzymywane przez Państwo i nad któremi nadzór mogą sprawować organy techniczne władz samorządowych, spółek wodnych lub innych korporacji publiczno-prawnych, przeto Ministerstwo Robót Publicznych odnosi się równocześnie do Ministerstwa Skarbu o wyrażenie zgody na wydanie rozporządzenia, uzupełniającego odpowiednio postanowienia par. 4 wspomnianego rozporządzenia.

Województwo upoważnia zarazem wspomniane Zarządy techniczne do wymierzania opłat za pobór będących w mowie materjałów zaznacza jednak, że dochody w ten sposób uzyskane winny wpływać do funduszów konserwacyjnych odnośnych przedsiębiorstw. O czem zawiadamia się równocześnie Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych w Krakowie, jakoteż Starostwa w Bochni, Brzesku, Chrzanowie i Krakowie.

Za Wojewodę: *Mikosz* m. p.

Poz. 6.

Odpis! Ministerstwo Rolnictwa. Nr. 2288—L. I. Warszawa, dnia 16 grudnia 1927 r. Okólnik. O prawie łowieckiem.

Wobec wejścia w życie z dniem 28 grudnia b. r. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110 poz. 934) zajdzie potrzeba rejestracji obwodów łowieckich w myśl postanowień art. 12 rozporządzenia.

Obwody łowieckie pod względem minimum obszaru gruntów, z których mogą być tworzone, różnią się od rewirów (okręgów) łowieckich, w których zgodnie z dotychczasowymi przepisami, można było wykonywać prawo polowania. Aby umożliwić w czasie przejściowym wykonywanie prawa polowania na obszarach, nie będących zarejestrowanymi obwodami łowieckimi w rozumieniu art. 12 rozporządzenia art, 89 rozporządzenia postanawia, że obwody łowieckie (okręgi) utworzone na podstawie dotychczasowych przepisów, uważane być mają za utworzone zgodnie z rozporządzeniem o prawie łowieckiem do dnia 1 marca 1928 r. względnie do chwili wygaśnięcia umów dzierżawnych, jeżeli były wydzierżawione.

Przez obwody łowieckie (okręgi), utworzone na podstawie dotychczasowych przepisów, należy rozumieć:

a) na obszarze działania galicyjskiej ustawy łowieckiej z dnia 13 lipca 1909 r. (Dz. ust. kraj. z 10 stycznia 1910 r. Nr. 2, cz. II) — ustanowione przez starostwo w myśl § 11 wymienionej ustawy okręgi polowania samoistnego i spółek łowieckich.

b) na obszarze działania pruskiej ustawy łowieckiej z dnia 15 lipca 1907 r. (P. G. S. 1907, s. 207) — samoistne tereny łowieckie i zbiorowe tereny łowieckie, utworzone w myśl przepisów §§ 4—12 wymienionej ustawy.

c) na obszarze działania ustawy gospodarstwa wiejskiego (Zb. pr. b. car. ros. t. XII, cz. II).

1) na terenie b. Kongresówki — obszary o nieprzerwanej przestrzeni 150 morgów, na których osobom uprawnionym w myśl przepisów art. art. 158—362 ustawy gospodarstwa wiejskiego przed dniem 1 grudnia 1927 r., przysługiwało uprawnienie do wykonywania polowania, oraz

2) na Ziemiach Wschodnich — obszary, na których osoby uprawnione w myśl przepisów artykułów 332 i 335 ustawy gospodarstwa wiejskiego przed dniem 28 grudnia 1927 r. prawo polowania bez przeszkody faktycznie wykonywały.

Wobec tego osoby, które w myśl obowiązujących przed dniem 28 grudnia 1927 r. przepisów wykonywały na pewnych obszarach polowanie, mogą to polowanie wykonywać bez obowiązku zgłaszania obwodów łowieckich do rejestracji do dnia 1 marca 1928r. względnie do czasu wygaśnięcia umowy dzierżawnej, jeżeli polowanie jest wypuszczone w dzierżawę. Za równoznaczne z wygaśnięciem umowy dzierżawnej należy uważać zerwanie umowy, unieważnienie jej na mocy obowiązujących przepisów i inne czynności, powodujące przerwanie stosunku umownego.

O ile umowa dzierżawna przestanie obowiązywać przed dniem 1 marca 1928 r. a wypuszczający w dzierżawę może w myśl przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzplitej o prawie łowieckiem, użytkować polowanie samodzielnie, tj. nie jest ograniczony do użytkowania polowania jedynie przez wydzierżawienie, przysługiwać mu winno do dnia 1 marca 1928 r. prawo samodzielnego użytkowania polowania bez obowiązku zgłoszenia obwodu łowieckiego do rejestracji.

Tereny łowieckie, nie zarejestrowane przez starostów przed dniem 1 marca 1928 r. względnie nie zgłoszone do rejestracji tak wcześnie, by uważane były za zarejestrowane przed dniem 1 marca 1928 r. przez upływ czasu w myśl art. 12 rozporządzenia o prawie łowieckiem, nie będą po tym terminie uważane za obwody łowieckie i wykonywanie polowania na tych terenach będzie wzbronione.

Wymienione wyżej zasady, któremi winny się kierować władze przy załatwianiu spraw łowieckich w okresie przejściowym, nie mają zastosowania do wypadków, przewidzianych w artykułach 45 i 46 rozporządzenia o prawie łowieckiem. Polowanie z chartami lub psami gończemi oraz polowanie na łosie - byki, a w województwach lwowskiem i stanisławowskiem, również na jelenie-byki może być po dniu wejścia w życie rozporządzenia o prawie łowieckiem dozwolone jedynie o tyle, o ile właściciel polowania zgłosił do rejestracji obwód łowiecki, odpowiadający pod względem obszaru wymaganiom art. 45, względnie 46.

Przy rejestracji okręgów łowieckich należy postępować w sposób dla zgłaszających obwody do rejestracji, jak najmniej uciążliwy.

Jako dowód, że obszar gruntów, zgłoszonych do rejestracji odpowiada przepisom artykułów 6—11 rozporządzenia o prawie łowieckiem, wystarczy poświadczenie naczelnika gminy lub szkic sytuacyjny gruntów, przyczem nie należy wymagać szkicu sytuacyjnego tam, gdzie z powodu braku map katastralnych przedstawienie takiego szkicu stwarzałoby dla zgłaszających obwody łowieckie do rejestracji szczególne trudności. Dowodu, że zgłaszany obwód łowiecki odpowiada wymaganiom ustawy, nie należy żądać w tych wypadkach, gdy warunki lokalne są władzom z dotychczasowego postępowania znane lub gdy z rozmiarów zgłaszanego obwodu można wnioskować, że odpowiada on wymaganiom ustawy.

Wobec wprowadzenia w wykonanie art. 25 rozporządzenia o prawie łowieckiem, nowych kart łowieckich z ważnością od 1 marca 1928 r. ważność dotychczasowych kart łowieckich należy przedłużyć do tego terminu.

Podając powyższe zasady do wiadomości Pana Wojewody, proszę o wydanie podległym organom polecenia ścisłego ich stosowania.

Minister: *Niezabytowski.*

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L. Ad. 18705/1.

Kraków, dnia 28 grudnia 1927.

Wejście w życie rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z 3. XII. 1927, Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934, o prawie łowieckiem.

OKÓLNIK Nr. 180.

Wszystkim P. P. Starostom Województwa Krakow., Panu Prezydentowi st. kr. m. Krakowa
do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Zarazem zwracam uwagę Pana Starosty na postanowienia art. 15 rozporządzenia cytowanego, według którego, zgłoszenie obwodu łowieckiego tak własnego jak i wspólnego winno być dokonane za pośrednictwem zarządu gminy, który po stwierdzeniu, że wiadomości podane w zgłoszeniu są zgodne z rzeczywistością oraz zaświadczeniu tożsamości osób podpisanych, winien przedłożyć zgłoszenie Panu Staroście oraz na postanowienia art. 12 wyznaczające termin jednego miesiąca odmowy zarejestrowania ze strony Pana Starosty.

Za Wojewodę *Mikosz*

Poz. 7.

ROZPORZĄDZENIE

Tymczasowego Wydziału Samorządowego z dnia 27 kwietnia 1926 r. o wykończeniu budowy kanału ulgi od Wojnicza do potoku Kisieliny w Województwie Krakowskiem.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych (Dz. U. Rz. P. Nr. 91, poz. 671) w brzmieniu noweli z dnia 23 czerwca 1925 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 75, poz. 524) rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Wykończenie budowy kanału ulgi od Wojnicza do potoku Kisieliny w Woli radłowskiej na lewym brzegu Dunajca ma być wykonane w latach 1926, 1927 i 1928 przez Tymczasowy Wydział Samorządowy.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracji służyć ma projekt b. Wydziału krajowego z r. 1911.

Tymczasowy Wydział Samorządowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych.

§ 3.

Koszta wykończenia budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, które preliminuje się w kwocie 173.000 zł., pokryte będą 50% zasiłkami funduszu krajowego (art. 6 ustawy z dnia 30 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 61) i państwowego funduszu melioracyjnego w myśl art. 5 punkt 2) b) ustawy melioracyjnej z 26 października 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 671.

Wysokość corocznych rat zasiłków kraju i Państwa oznaczy Tymczasowy Wydział Samorządowy wspólnie z Ministerstwem Robót Publicznych.

§ 4.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

a) z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia trawy na szkarpach kanału;

b) z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. 247 ustawy wodnej z 19 września 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936;

c) z corocznych datków funduszu krajowego względnie z funduszu samorządowego wojewódzkiego i interesowanych spółek wodnych zawiązanych w myśl ustawy z dnia 2 września 1895 r. Dz. u. kr. Nr. 69 dla obwałowania lewego brzegu Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupic Radłowskich i ustawy z dnia 25 lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71 dla obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju, względnie Samorządu wojewódzkiego i interesowanych Spółek wodnych tudzież innych zarządzeń potrzebnych do utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa wojewódzkiego, względnie rozporządzenia Tymczasowego Wydziału Samorządowego.

§ 5.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Tymczasowy Wydział Samorządowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oznaczy tymczasowy Wydział Samorządowy w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych, któremu przysługuje odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa za pośrednictwem państwowych organów technicznych, a w szczególności kontrola robót i udział w kolaudacji.

§ 6.

Po wprowadzeniu w życie samorządów wojewódzkich wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział wojewódzki w Krakowie, który też pokrywać będzie datki na budowę i konserwację z wojewódzkiego funduszu samorządowego.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w dzienniku urzędowym Województwa krakowskiego z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1926 r.

Tymczasowy Wydział Samorządowy
Przewodniczący: *Kędzior.*
Członek TWS.
J. Pawłowski.

Powyższe rozporządzenie zatwierdza się:
W Warszawie, dnia 20 sierpnia 1927 r.

Minister Robót Publicznych:
Inż. Moraczewski.

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski.

Minister Rolnictwa:
K. Niezabytowski.

Do 1: Ad. 18816/1/27.

Poz. 8.

Wyroki
Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

882

W myśl art. 2 ustawy z 23 kwietnia 1920, poz. 212 Dz. Ust. austrjacką ustawa o świadczeniach wojennych z 26 grudnia 1912 Dz. U. P. Nr. 236 nie ma zastosowania do niezlikwidowanych wypadków rzeczowych świadczeń wojennych, dokonanych na żądanie władz austrjackich przed 1 listopada 1918, chociaż by z tych świadczeń korzystała była następnie polska siła zbrojna. Również nie ma zastosowania do tych wypadków ustawa z 11 kwietnia 1919, poz. 264 Dz. Pr., o ile nie dokonano ponownej rekwizycji na zasadzie tejże ustawy.

Roszczenia z powyższego tytułu do Skarbu Państwa Polskiego nie należą do właściwości Najwyższego Trybunału Administracyjnego na podstawie art. 3 lit. a ustawy o N.T.A.

Skargę Franciszka Pawłowskiego, na orzeczenie Ministerstwa Spraw Wojskowych z 15 września 1924, w przedmiocie ponoszenia kosztów za przywrócenie gruntów do stanu pierwotnego, N. T. A. pozostawił bez rozpoznania i podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 9 lutego 1926 l. rej. 318/25).

Uzasadnienie: Dział Budowlano - Kwaterunkowy Okręgu Generalnego w Krakowie zwrócił się w piśmie z 15 lipca 1920 do Magistratu m. Krakowa z prośbą o zwołanie Komisji, celem zajęcia na podstawie ustawy z 11 kwietnia 1919, poz. 264 Dz. Pr kompleksu parcel pod nazwą „Podgórze - Wisła", zajętych według akt sprawy w r. 1914 na cele wojskowe przez władze austrjackie na zasadzie austrjackiej ustawy o świadczeniach wojenych, a między niemi także parcel l. k. 846/13 i 846/14 lwh. 727 gm. Podgórze, będących własnością Franciszka Pawłowskiego. Zwołana na powyższy cel w dniu 10 lutego 1921 Komisja sprzeciwiła się wszakże wydaniu orzeczenia o zajęciu na cele wojskowe parcel, będących własnością prywatną gospodarzy rolnych, a oświadczyła się jedynie za zajęciem parcel, stanowiących dobro publiczne (fundusz budowy dróg wodnych).

Parcele, których zajęcia Komisja odmówiła, winny być, według opinji tejże Komisji, przez zarząd wojskowy uprzątnięte, a stojące na nich baraki przed nastaniem wiosny, t. j. do 1 kwietnia 1921, rozebrane, aby umożliwić uprawę tych parcel, jako roli. Czynsz za wszystkie wymienione parcele tak prywatne, jak publiczne ustaliła Komisja w wysokości 1000 mkp. za mórg rocznie.

Następnie zebrała się Komisja 9 maja 1924, a zadaniem jej było oddanie wskazanych wyżej gruntów ich właścicielom w posiadanie, ustalenie sposobów przywrócenia tych gruntów do pierwotnego stanu, oraz przyznanie odszkodowania. Jako wynagrodzenie za przywrócenie gruntów do stanu uprawy rolnej ustalona została łączna kwota 17.938 złotych do podziału między właścicieli stosownie do rozmiaru posiadanego

gruntu. Sumę tę pokryć winien, zdaniem Komisji, Wojskowy Skarb Polski, ponieważ Zarząd wojskowy zaniedbał ustalenia stanu gruntów w chwili przewrotu oraz zgłoszenia pretensji do skarbu austrjackiego, nad to ponieważ przejął po zarządzie austrjackim baraki, pozostawione na tych gruntach.

Ministerstwo Spraw Wojskowych wydało 15 września 1924 w sprawie odszkodowania za grunty, w mowie będące, następujące rozstrzygnięcie: Władze Polskie odpowiadać mogą wyłącznie za te uszkodzenia terenu, które zostały wyrządzone w czasie administrowania temi gruntami przez władze wojskowe polskie. A ponieważ w 1918 r. władze polskie przejęły tylko istniejący już stan rzeczy, t. j. grunta o zmienionej wierzchniej warstwie, Skarb Państwa — jak wywodzi Ministerstwo — nie jest obowiązany do wynagrodzenia szkód i strat, wyrządzonych poszkodowanym przez b. władze austrjackie, gdyż pretensje o charakterze publiczno-prawnym przeciwko b. władzom zaborczym nie obciążają Skarbu Państwa.

Na to orzeczenie Ministerstwa Spraw Wojskowych wniósł Franciszek Pawłowski skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, w której wywodzi, że polskie władze wojskowe używały po wskrzeszeniu Państwa Polskiego w 1918 r. baraków na cele wojskowe, i zatrzymały te grunty w używaniu także po ogłoszeniu ustawy z 11 kwietnia 1919. Skarżący jest wobec tego zdania, że grunt jego był zajęty na zasadzie powołanej ustawy, i że Skarb Polski obowiązany jest przywrócić grunt ten do pierwotnego stanu wedle przepisów tejże ustawy, względnie zapłacić odszkodowanie. Obwiązek taki wynika, zdaniem skarżącego, także ze sposobu, w jaki stwierdzono wysokość odszkodowania i oddano grunty, a który odpowiada przepisom ustawy z 11 kwietnia 1919. Wreszcie wywodzi skarżący, że obowiązek wynagrodzenia szkody ciąży na Skarbie Polskim, również na zasadzie przepisów §§ 418 i 419 kodeksu cywilnego, ponieważ przyjął on baraki, wystawione na owych gruntach, z temi ciężarami, jakie na skarbie austrjackim ciążyły na podstawie § 19 austr. ustawy o świadczeniach wojennych z 26 grudnia 1912 Dz. U. P. Nr. 236.

Na skargę N. T. A. rozważył, co następuje:

Bezspornem jest, że grunt, o który chodzi skarżącemu, zajęły władze austrjackie w roku 1914, na zasadzie austrjackiej ustawy o świadczeniach wojennych z 26 grudnia 1912 Dz. U. P. Nr. 236, i że grunt ten użyto na zbudowanie baraków dla celów austrjackiego zarządu wojskowego.

Po wskrzeszeniu Państwa Polskiego wspomniane baraki przeszły na własność polskiego Zarządu wojskowego, który używał dalej zajętego na zasadzie austrjack. ustawy, gruntu strony skarżącej. Ten stan rzeczy trwał aż do ogłoszenia ustawy z 23 kwietnia 1920, poz.212, Dz. Ust., która zmieniając art. 17 ustawy z 11 kwietnia 1919, poz. 264 Dz. Pr. postanowiła w art. 2, że z chwilą wejścia w życie ustawy z 11 kwietnia 1919 tracą moc prawną wszystkie inne ustawy i przepisy w przedmiocie rekwizycji i świadczeń wojennych. Wskutek tego postanowienia utraciła też zastosowanie w niniejszym wypadku austrjacka ustawa z 26 grudnia 1912. Co się zaś tyczy zastosowania w niniejszym wypadku ustawy z 11 kwietnia 1919, to należało rozważyć:

Ostatni ustęp art. 2 ustawy z 23 kwietnia 1920 głosi, że przepisy ustawy z 11 kwietnia 1919 mają zastosowanie do wszystkich dotychczas niezlikwidowanych wypadków rzeczowych świadczeń wojennych na rzecz polskiej siły zbrojnej, jakie miały miejsce po 1 listopada 1918. Z określenia, zawartego w ostatniem zdaniu „jakie miały miejsce po 1 listopada 1918“, wynika, że zacytowany końcowy przepis art. 2 odnosi się wyłącznie do tych niezlikwidowanych wypadków rzeczowych świadczeń, których zażądał polski Zarząd wojskowy; z tego zaś wnioskować należy a contriario, że do wypadków niezlikwidowanych świadczeń, jakie powstały przed 1 listopada 1918, t. j. wskutek zarządzeń władz austrjackich, ustawa z 11 kwietnia 1919 nie ma zastosowania, chociażby z tego zajęcia korzystała faktycznie bez ponownej rekwizycji polska siła zbrojna.

W myśl powyższych wywodów zatem ustawa o rzeczowych świadczeniach wojennych nie mogła być stosowana do niniejszego wypadku bez ponownej rekwizycji. Co do tej ponownej rekwizycji, to wprawdzie władza wojskowa proponowała w piśmie do Magistratu m. Krakowa z 15 lipca 1920 zajęcie na podstawie ustawy z 11 kwietnia 1919 kompleksu parcel. p. n „Podgórze - Wisła“, a więc i gruntu, o który skarżącemu chodzi; jednakże — jak akta sprawy wykazują — zwołana na dzień 10 lutego 1921 Komisja sprzeciwiła się proponowanemu zajęciu, a ponieważ według stanu aktów władze wojskowe nie czyniły dalszych w tej mierze zabiegów, jest rzeczą oczywistą, że ustawa z 11 kwietnia nie uzyskała na tej drodze zastosowania do wzmiankowanego gruntu.

Już z tego względu nie można uchwały Komisji, powziętej 9 maja 1924, a zawierającej propozycję wypłaty odszkodowania celem przywrócenia omawianego gruntu do stanu pierwotnego, uważać za decyzję o wynagrodzeniu w myśl ustawy z 11 kwietnia 1919, a jedynie za opinję co do odszkodowania według zasad prawa cywilnego.

Zajęte więc przez Ministerstwo Spraw Wojskowych stanowisko w sprawie wypłaty zaproponowanego przez Komisję z 9 maja 1924 odszkodowania skarżącemu, jest tylko oświadczeniem strony w sprawie prywatno-prawnej, co do której rozstrzygnięcie ewentualnego sporu należy do właściwości sądów powszechnych, a zatem jest wyłączone z pod orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego (art. 3 lit. a ustawy z 3 sierpnia 1922, poz. 600 Dz. Ust.).

Z powyższych powodów N. T. A. pozostawił skargę bez rozpoznania.

Podwyższenie opłaty zasadniczej opiera się na art. 3 ustawy z 22 września 1922, poz. 800, Dz. Ust.

Nr. 883. Władze są obowiązane dopuścić dowód ze świadków, ofiarowany przez płatnika, dla stwierdzenia, że złożył zeznanie o dochodzie do właściwej władzy, nawet w wypadku, gdyby zapiski urzędowe nie wykazały złożenia takiego zeznania.

Na skutek skargi Dawida Goldbergera w Krakowie na orzeczenie Komisji Odwoławczej do spraw podatku dochodowego przy Izbie Skarbowej w Krakowie z 11 czerwca 1924, w przedmiocie podatku dochodowego za r. 1923, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania, a zarazem zarządził zwrot złożonej kaucji.

(Wyrok z 10 lutego 1926 l. rej. 178/25).

Uzasadnienie: Dawid Goldberger, mieszkaniec m. Krakowa, któremu Komisja Szacunkowa, wychodząc z założenia, że tenże zeznania nie wniósł, wymierzyła na rok 1923 podatek dochodowy na zasadzie art. 49 ustęp 5 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 607/1923 Dz. Ust. powołał się w odwołaniu na świadków, celem wykazania, że wymagane zeznanie w dniu 22 marca 1923 — a zatem w terminie — złożył właściwej władzy za pośrednictwem swego zastępcy prawnego przez urzędniczkę tegoż. Komisja Odwoławcza przy Izbie Skarbowej w Krakowie zaofiarowanego dowodu nie przeprowadziła i, opierając się na zapiskach urzędowych, wedle których zeznanie płatnika do I Inspektoratu Skarbowego nie weszło, odwołanie odrzuciła, utrzymując w mocy dochód, ustalony w I instancji, oraz zniżając nieco karę, nałożoną na płatnika z powodu niezłożenia zeznania.

To orzeczenie, podane do wiadomości płatnika pismem I Inspektoratu Skarbowego w Krakowie z 4 kwietnia 1924, zaskarżył Dawid Goldberger przed Najwyższy Trybunał Administracyjny.

N. T. A. uznał skargę za uzasadnioną.

Nietrafne jest zapatrywanie pozwanej władzy, wyrażone w odpowiedzi na skargę, że dowodem złożenia zeznania może być jedynie potwierdzenie pisemne władzy, odbierającej zeznanie, a gdy płatnik takiego potwierdzenia nie przedłożył, przeto dla władzy podatkowej dowodem na sporną okoliczność mogą być jedynie tylko jej własne zapiski.

Ustawa, zobowiązując w art. 49 i 50 osoby fizyczne i prawne do składania zeznań o dochodzie na przepisanym formularzu do właściwej władzy, nie określa trybu postępowania przy wnoszeniu zeznań przez płatników, wzgl. odbieraniu zeznań przez władzę.

W szczególności nie przepisuje ustawa podejmowania przez płatników urzędowego zaświadczenia złożenia zeznania, zaczem pozostawia otwartą kwestję ewentualnego sporu między płatnikiem a władzą co do faktu wniesienia lub niewniesienia zeznania. W tym względzie także rozporządzenie wykonawcze do ustawy, wydane 14 maja 1923, a ogłoszone w Dz. Ust. pod poz. 298, nie daje żadnych norm wiążących, stanowiąc jedynie w § 108, że zeznania można składać także należycie opłaconym listem „poleconym", tudzież że „na żądanie" należy wydać oddawcy zeznania urzędowe poświadczenie odbioru zeznania. Skoro więc płatnik nie ma prawnego obowiązku wykazywania się urzędowem zaświadczeniem złożenia zeznania, ani też żaden przepis prawny nie stanowi, że jedynym dopuszczalnym dowodem wniesienia zeznania są zapiski urzędowe władzy, sam fakt nieposiadania przez płatnika takiego zaświadczenia nie upoważnia władzy do konkluzji, iż płatnik zeznania nie wniósł, a to nawet w przypadku, gdy z zapisków urzędowych wniesienie zeznania nie wynika. W konkretnym przypadku tem mniej, że władza pozwana nie tylko nie wykazała, ale nawet nie twierdzi, iżby I Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Krakowie, powołany w konkretnym wypadku do przyjmowania zeznań, miał obowiązek wydawania każdemu interesantowi z urzędu takiego poświadczenia lub conajmniej faktycznie wszystkim interesantom takie zaświadczenia wydawał.

Wobec tego należało kwestję rozstrzygnąć według ogólnych zasad prawidłowego postępowania administracyjnego i uznać, że zasady te przemawiają przeciw zapatrywaniu władzy pozwanej, a za poglądem prawnym skarżącego. Było zatem obowiązkiem władzy dopuścić ofiarowany przez płatnika dowód ze świadków, nie wykluczający zresztą dalszych dochodzeń i ustaleń spornej okoliczności w inny sposób i nie przesądzający w niczem swobodnej oceny siły dowodowej zebranego materjału przez władzę orzekającą przy rozstrzyganiu odwołania po myśli art. 71 ustawy.

W pominięciu ofiarowanego przez skarżącego dowodu N. T. A. dopatrzył się naruszenia istotnych form postępowania ze szkodą dla skarżącego, a w szczególności obrazy art. 69 i 71 ustawy i z tego powodu orzekł po myśli art. 19 ustawy z 3 sierpnia 1922, poz. 600 Dz. Ust. uchylenie zaskarżonego orzeczenia, zarządzając na zasadzie art. 3 ustawy z 22 września 1922, poz. 800 Dz. Ust. zwrot kaucji, złożonej przez skarżącego.

Nr. 885. 1) Wobec ogólnikowego brzmienia ustępu 6 § 109 gal. ustawy gminnej z 3 lipca 1896 Dz. U. Kr. Nr. 51 może w razie rozwiązania rady gminnej Wojewoda w porozumieniu z Tymcz. Wydz. Samorz. poruczyć tymczasowe załatwienie bieżących spraw gminnych albo samoistnemu komisarzowi rządowemu, albo też kolegjalnemu tymczasowemu zarządowi pod przewodnictwem mianowanego kierownika.

2) W razie ustanowienia kolegjalnego zarządu tymcz. mają odnośnie jego obrad i powzięcia uchwał analogiczne zastosowanie odpowiednie przepisy ust. gm. z 3 lipca 1896, odnoszące się do obrad i uchwał rady gminnej.

Na skutek skargi Cyryla Czekaluka na orzeczenie Tymczasowego Wydziału Samorządowego z 14 marca 1924 w przedmiocie unieważnienia uchwały Tymczasowego Zarządu Gminy w Bolechowie co do mianowania Józefa Bielawskiego sekretarzem miejskim N. T. A. uchy-

lił zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą, a zarazem zarządził zwrot skarżącemu złożonej kaucji.

(Wyrok z 22 lutego 1926 l. rej. 874/24).

Uzasadnienie: Rozporządzeniem z 12 listopada 1920 rozwiązało b. Namiestnictwo we Lwowie na zasadzie § 109 ust. gm. z 3 lipca 1896 Gal. Dz. U. Kr. Nr. 51 reprezentację gminną w Bolechowie i załatwianie bieżących spraw gminnych poruczyło w porozumieniu z b. Galicyjskim Wydziałem Krajowym Tymczasowemi Zarządowi Gminemu, w skład którego powołało Dr. Henryka Stahla w charakterze Kierownika Tymczasowego Zarządu oraz 11 członków, z których jednemu powierzono funkcje zastępcy kierownika Zarządu, zaś dwóm innym czynności pierwszego względnie drugiego asesora.

Wedle dalszej treści wspomnianego rozporządzenia do zakresu działania Zarządu Gminnego należy załatwianie spraw bieżących z wykluczeniem spraw, wymienionych § 98 ustawy gminnej z r. 1896 a po nastaniu normalnych stosunków w kraju przeprowadzenie wyborów do nowej Rady Gminnej.

Orzeczeniem z 4 kwietnia 1922, wydanem w porozumieniu z Wydziałem Powiatowym w Dolinie, a zatwierdzonem przez Wojewodę Stanisławowskiego decyzją z 15 czerwca 1923, powziętą w porozumieniu z Tymczasowym Wydziałem Samorządowym, zmieniło Starostwo w Dolinie z powodu ubytku niektórych członków Zarządu, skład osobowy tegoż, poruczając kierownictwo Dr. Józefowi Kleinbergowi, nie dotykając jednak zupełnie kompetencji Tymczasowego Zarządu Gminy, określonej wyżej wspomnianem rozporządzeniem b. Namiesnictwa oraz pozostawiając dotychczasową liczbę członków.

Uchwałą z 3 sierpnia 1923 postanowił Tymczasowy Zarząd Gminy w Bolechowie zamianować pomocnika kancelaryjnego Józefa Bielawskiego prowizorycznym sekretarzem miejskim w stopniu płacy X rangi urzędników państwowych.

Uchwała powyższa powzięta została przez Tymczasowy Zarząd Gminy przy komplecie 5 członków, wobec tego, że członek Zarządu Czekaluk i dwaj inni członkowie, nie godząc się z zamierzoną nominacją, salę obrad opuścili.

Przeciw wspomnianej uchwale wniósł Cyryl Czekaluk i tow. rekurs do Wydziału Powiatowego w Dolinie, jednak Wydział Powiatowy rezolucją z 5 lutego 1924, wydaną na zasadzie swej uchwały z 1 lutego 1924 rekursu tego nie uwzględnił, uzasadniając swe stanowisko tem, że wyłącznie komisarz rządowy, ustanowiony w miejsce rozwiązanej Rady Gminnej, względnie kierownik Tymczasowego Zarządu Gminy a nie tenże Zarząd jako całość ma zarządzać interesami gminy i spełniać wszystkie funkcje, które wchodzą w zakres działania naczelnika gminy, Zwierzchności Gminnej i Rady Gminnej, wyjąwszy sprawy w § 98 wymienione, komisarz ten ma zatem prawo mianowania funkcjonarjuszów gminnych.

Orzeczeniem z 14 marca 1924 nie uwzględnił Tymczasowy Wydział Samorządowy rekursu Cyryla Czekaluka i tow., wniesionego przeciw powyższej rezolucji i zatwierdził ją, utrzymując w mocy zaskarżoną uchwałę zarządu gminnego jako powziętą przy zwykłej większości głosów, która jest wystarczającą do tego rodzaju spraw.

W skardze do N. T. A. podnosi Cyryl Czekaluk, że uchwała zarządu gminy z 3 sierpnia 1923, powzięta została przez tymczasowy zarząd gminy w komplecie 5 członków (wraz z przewodniczącym), a zatem wbrew postanowieniom § 38 ustawy gminnej z roku 1896.

N. T. A., rozpatrując niniejszą sprawę, rozważył co następuje:

§ 109, obowiązującej w Bolechowie ustawy z 3 lipca 1896 Gal. Dz. Ust. Nr. 51 przewiduje, że jeżeli w razie rozwiązania rady gminnej ze strony Namiestnictwa lub Wydziału Krajowego podniesiony został zarzut przeciw powierzeniu tymczasowego zarządu dotychczasowemu naczelnikowi gminy, natenczas Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem Krajowym zarządza, co potrzeba, dla tymczasowego załatwienia spraw bieżących.

Z brzmienia powyższego przepisu wynika więc, że władzom tam wymienionym, dano zupełną swobodę do wyboru sposobu, w jaki „bieżące sprawy“ mają być załatwiane, t. j. prawo mianowania albo komisarza rządowego z radą przyboczną, o głosie doradczym, albo kolegjalnego zarządu pod przewodnictwem z góry wyznaczonego kierownika i że w obu wypadkach zakres działania, czy to komisarza czy to kolegjalnego zarządu jest identyczny, t. j. służy im zarząd wszystkich spraw gminnych, należących do kompetencji naczelnika gminy, zwierzchności gminnej i rady gminnej, poza sprawami, wymienionemi w § 98 ustawy, jednak i tu z wyjątkiem, przewidzianym ustawą z 1. VIII. 1923 pz. 719 Dz. U. Wybór więc sposobu, w jaki bieżące sprawy mają być załatwiane, zależy — jak to już wspomniano — wyłącznie od uznania kompetentnych władz.

W niniejszym wypadku, Namiestnictwo, rozwiązując w porozumieniu z Wydziałem Krajowym, przytoczonem na wstępie rozporządzeniem, Reprezentację Gminną w Bolechowie, wyraźnie wypowiedziało, że „załatwienie spraw bieżących gminnych porucza Tymczasowemu Zarządowi Gminnemu“, składającemu się z osoby, wyznaczonej na kierownika tymczasowego zarządu i 11 członków. Z treści i brzmienia tego aktu bynajmniej przeto nie można dedukować, by tylko kierownik tymczasowego zarządu był wyłącznie i osobiście upoważniony do załatwiania spraw bieżących, by zaś inni członkowie stanowili ciało tylko doradcze, nie mające prawa głosu decydującego; przeciwnie, z wspomnianego rozporządzenia Namiestnictwa wypływa niezbicie, że załatwianie spraw bieżących poruczono w niniejszym wypadku tymczasowemu zarządowi jako ciału kolegjalnemu, kierownik spełnia jedynie rolę przewodniczącego, poniekąd naczelnika gminy,

tak jak członkowie mianowani assesorami, winni być uważani za członków zwierzchności gminnej, zaś ogół członków zarządu wraz z kierownikiem za radę gminną.

Gdy zaś w myśl § 25 lit. p. ustawy gminnej z 1896 mianowanie i oddalanie urzędników należy do zakresu działania rady gminnej, prawo to bezspornie służy nie kierownikowi osobiście, lecz tymczasowemu zarządowi gminnemu, jako ciału kolegjalnemu, zastępującemu chwilowo nieistniejącą radę gminną, który w braku innych przepisów stosować się musi co do trybu obrad i sposobu powzięcia uchwał do obowiązujących normalną radę gminną postanowień § 38 wspomnianej ustawy gminnej, przepis zaś tego § przewiduje, że Rada gminna nie może powziąć uchwały, jeżeli więcej niż połowa radnych nie jest na posiedzeniu obecną; § 45 wymaga do ważności uchwały bezwzględnej większości głosów obecnych radnych.

W niniejszym wypadku uchwała z 3 sierpnia 1923 powziętą została przez tymczasowy Zarząd gminy w składzie pięciu członków, wliczając przewodniczącego. Gdy zaś tymczasowy Zarząd liczy wraz z przewodniczącym, jak to wyżej wspomniano, członków dwunastu, uchwała powyższa powziętą została z naruszeniem wyraźnego przepisu § 38 ustęp 1 ustawy z 3 lipca 1896.

Wobec powyższego należało zaskarżone orzeczenie jako niezgodne z ustawą uchylić.

Orzeczenie o zwrocie kaucji opiera się na przepisie art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

Nr. 887. Uchwała Izby Lekarskiej, wzywająca lekarza do porozumienia się z nią przed objęciem posady lekarza więziennego z powodu, że ma on objąć czynności, spełniane dotąd przez dwóch lekarzy i za wynagrodzeniem, wynoszącem mniej, niż połowę wynagrodzenia, żądanego przez tych lekarzy, oraz określająca zamiar objęcia tej posady na wspomnianych warunkach jako nie licujący z godnością stanu lekarskiego, przekracza zakres działania Izb Lekarskich w przedmiocie interesów i bytu stanu lekarskiego, stosunków lekarzy między sobą i etyki zawodowej (art. 1 p. a. i art. 8 p. d. ustawy z 2 grudnia 1921 o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich poz. 763 Dz. Ust).

Skargę Izby Lekarskiej w Krakowie na orzeczenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 15 listopada 1924 w przedmiocie pozbawienia mocy prawnej uchwały Zarządu wspomnianej Izby N. T. A. oddalił, jako nieuzasadnioną, a zarazem podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 23 lutego 1926 l. rej. 145/25).

Lekarze więzienni w Krakowie Dr. Burzyński i Dr. Kon zrezygnowali ze swych posad z powodu niedostatecznego uposażenia wynoszącego 72 zł., względnie 60 zł. miesięcznie, przyczem w podaniu do władz dalsze pozostawanie na tych stanowiskach uczynili zależnem od przyznania im wynagrodzenia w wysokości VIII, względnie IX st. służbowego. Wówczas prezes Sądu Okręgowego uznał powyższe podanie za zrzeczenie się posad przez wspomnianych lekarzy, zaś nad dążeniem ich co do podwyższenia uposażenia przeszedł do porządku dziennego. W tym stanie rzeczy doszło do wiadomości Izby Lekarskiej w Krakowie, że Dr. Stanisław Typrowicz, lekarz zakładowy w Lublińcu na Śląsku, wiedząc o warunkach, w jakich miało miejsce ustąpienie poprzednich lekarzy, podaniem do władz wyraził gotowość przyjęcia posady lekarza więziennego w Krakowie w obu więzieniach za uposażeniem w wysokości IX st. służbowego, a więc prawie o połowę mniejszem od wynagrodzenia, jakiego zażądali wyżej wskazani dotychczasowi lekarze więzienni. Wówczas naczelnik Izby Lekarskiej w Krakowie zwrócił się do Dr. Typrowicza pismem z 10 października 1924, którem zawiadomił go, że Wydział Izby Lekarskiej na posiedzeniu z 7 października 1924 wyraził opinję, że ubieganie się w powyższych warunkach o posadę jest niedopuszczalne i nie licuje z godnością stanu lekarskiego, jako stanowiące „licytację in minus", i że wobec tego tenże Wydział powziął jednomyślnie uchwałę, aby przestrzec Dr. Typrowicza przed przyjmowaniem posady lekarza więziennego bez uprzedniego porozumienia się z Izbą Lekarską, która ze swego ustawowego obowiązku musi stać na straży godności i interesów stanu lekarskiego.

W odpowiedzi na powyższe pismo Dr. Typrowicz doniósł 14 października 1924 Izbie Lekarskiej, że wypowiedział prezesowi Sądu Okręgowego kontrakt.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, zawiadomione o przebiegu sprawy przez Ministerstwo Sprawiedliwości, zażądało od Izby Lekarskiej nadesłania odpisu pomienionego pisma z 10 października 1924, a po otrzymaniu tegoż zawiesiło wykonanie uchwały Izby, objętej tem pismem, a następnie decyzją z 15 listopada 1924, powołując się na art. 45 ustawy z 2 grudnia 1921 poz. 763 Dz. Ust., orzekło, że uchwała Wydziału Izby Lekarskiej w Krakowie z 7 października 1924, względnie pismo, zawiadamiające Dr. Typrowicza o treści tej uchwały, pozbawione jest mocy prawnej, o ile zawiera w sobie decyzję, że ewentualne objęcie przez Dr. Stanisława Typrowicza stanowiska lekarza więziennego w Krakowie sprzeciwiałoby się godności stanu lekarskiego, ponieważ — zdaniem Ministerstwa — obejmowanie stanowisk w służbie państwowej przez obywatela Państwa nie może być w żadnym wypadku uważane za ubliżające godności, a w szczególności godności stanu lekarskiego. Na orzeczenie to Izba Lekarska w Krakowie wniosła skargę do N. T. A. W skardze tej postawione zostały zarzuty natury formalnej, a mianowicie: a) że w danej sprawie, jako dotyczącej etyki zawodowej, w myśl art. 8 lit. d wspomnianej ustawy powołana była do orzekania Naczelna Izba Lekarska, jako instancja odwoławcza, a conajmniej Ministerstwo winno było zasięgnąć jej opinji, b) że zachodzi niezgodność między zaskarżonem orzeczeniem a osnową pisma Izby Lekarskiej z 10 października 1924, ponieważ pis-

mo to nie zawiera wcale decyzji, o której mówi to orzeczenie, merytorycznie zaś wywodzi skarga, że Izby Lekarskie w myśl art. 1 lit. a tejże ustawy o ustroju i zakresie działania tych izb zobowiązane są do czuwania nad sprawami etyki zawodowej lekarskiej, wobec czego w danym wypadku, kiedy zachodziło uzasadnione podejrzenie „licytacji in minus" przy ubieganiu się o posadę, Izba obowiązana była do wystosowania pisma z 10 października 1924 i nie przekroczyła wobec tego swej kompetencji. Odpowiedź na skargę władzy pozwanej, jako spóźniona, została przez N. T. A. pominięta.

Na podstawie powyższych okoliczności N. T. A. uznał:

Ustawa z 2 grudnia 1921 w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem, poz. 762 Dz. Ust. uznaje w art. 1 zasadę, że zwierzchnią władzę, która powołana jest do kierowania wszystkiemi sprawami, dotyczącemi tego przedmiotu, stanowi Ministerstwo Zdrowia Publicznego; jakkolwiek w związku z tem przewiduje tenże art. 1 samorządną organizację stanu lekarskiego, to jednak wyraźnie zastrzega, że izby lekarskie, które mają być dopiero zorganizowane, mają być w stosunku do Ministra Zdrowia Publicznego tylko organami współdziałającymi, co już tem samem uprawnia do twierdzenia, że we wszystkich wypadkach, gdzie nadzór zwierzchniej władzy ustawowo przewidziany został, nie może on być uzależniony od organów, obowiązanych do współdziałania, lecz przeciwnie ma on prawo występować sam i decydować samodzielnie, bez potrzeby odwoływania się, jak to błędnie twierdzi skarga, do wyższych instancji samorządowych. To też w wykonaniu tego założenia stanowi art. 45 cyt. ustawy pz. 763 o Izbach Lekarskich, zakreślającej ramy i granice samorządu lekarskiego, że Ministrowi Zdrowia Publicznego przysługuje nadzór zwierzchni nietylko nad Naczelną Izbą Lekarską, stanowiącą II instancję, lecz również i nad poszczególnemi izbami, w związku zaś ź tem postanawia dalsza część tegoż art. 45, że Minister Zdrowia Publicznego ma prawo uchylać nieprawidłowości poszczególnych izb i wstrzymywać wykonanie ich uchwał, niezgodnych z ustawą lub też przekraczających ich zakres działania. Treść tego artykułu, zwłaszcza w związku z przepisami, zawartemi w art. 8 tejże ustawy, określającemi kompetencję Naczelnej Izby Lekarskiej, ustala ponad wszelką wątpliwość, że Ministerstwo Zdrowia Publicznego uprawnione jest do wykonywania swych prac nadzorczych nie za pośrednictwem Naczelnej Izby Lekrskiej, lecz, o ile uzna potrzebę tego, bezpośrednio; w szczególności stanowi punkt d tegoż art. 8, że Naczelna Izba Lekarska jest instytucją odwoławczą tylko w razie spraw, wynikających pomiędzy poszczególnemi izbami a należącymi do nich lekarzami lub też poszczególnemi izbami pomiędzy sobą, bynajmniej zaś nie przewiduje odwołań ze strony władzy nadzorczej. A jakkolwiek punkt a tegoż art. 8 włącza do zadań Naczelnej Izby Lekar. również i działalność opinjodawczą we wszystkich sprawach, dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej, to jednak przepis ten nakłada na pomienioną izbę obowiązek współdziałania z władzami rządowemi i udzielania opinji tylko na ich żądanie (art. 25 lit. d), lecz nie może być rozumiany, jak to błędnie twierdzi skarga, w znaczeniu przeciwnem, jakoby władze rządowe obowiązane były do zasięgania tej opinji, o ile chodzi o orzeczenia poszczególnych izb. Co się następnie tyczy drugiego zarzutu skargi natury formalnej, to zauważyć należy, że treść pisma Naczelnika Izby Lekarskiej Krakowskiej z 10 października 1924 do Dr. Typrowicza, stanowiącego wykonanie uchwały Wydziału Izby Lekarskiej, powziętej na posiedzeniu z 7 października 1924, sprowadza się podług ustalenia Ministerstwa w istotnej swej części do twierdzenia, że przyjęcie przez lekarza stanowiska lekarza więziennego na warunkach, przez władze państwowe ustanowionych, sprzeciwia się godności stanu lekarskiego, jeżeli warunki te są niezgodne (niższe) z żądaniami, postawionemi przez innych lekarzy, zaś decyzja Ministerstwa wyraża co do tego, jak widać z zaskarżonego orzeczenia, całkiem odmienne zdanie, uznając, że obejmowanie stanowiska w służbie państwowej przez obywatela Państwa nie może być uważane w żadnym wypadku (niezależnie od stopnia wynagrodzenia) za ubliżające czyjejkolwiek godności, a w szczególnści godności stanu lekarskiego. N. T. A., zestawiając treść omawianego pisma podług znajdującego się w aktach odpisu z powyższemi wywodami Ministerstwa, nie może uznać słuszności zarzutu, aby osnowa tego pisma stała rzeczywiście w sprzeczności z zaskarżonem orzeczeniem pod względem ustaleń faktycznych, zwłaszcza jeżeli zestawienie to opierać nie na pojedyńczych oderwanych wyrażeniach, względnie zdaniach, lecz na ogólnej intencji i zamierzeniach Izby Lekarskiej w Krakowie oraz w związku z ustaloną w aktach i bezsporną okolicznością, że Dr. Typrowicz faktycznie zrzekł się kontraktu i stanowiska lekarza więziennego nie przyjął, wyraźnie zaznaczając, że czyni to na skutek pomienionego pisma Naczelnika Izby Lekarskiej. Wreszcie zauważyć jeszcze należy, że gdyby pomiędzy intencją pisma z 10 października 1924, a intencją zaskarżonego orzeczenia Ministerstwa zachodziła różnica istotnie tylko wskutek złego zrozumienia zamierzeń Izby Lekarskiej, to usunięcie tego nieporozumienia nie przedstawiało żadnej trudności i łatwo dało by się osiągnąć przez złożenie w tym względzie jasnej i kategorycznej deklaracji, zamiast wnoszenia do N. T. A. skargi, wychodzącej merytorycznie z założenia, że Izba Lekarska nie przekroczyła kompetencji, ponieważ ustalenie zasad godności i sumienności lekarskiej stanowi wyłączną kompetencję izb lekarskich z całkowitem wyłączeniem nadzorczych praw władz rządowych.

Przechodząc wobec tego do oceny tego właśnie merytorycznego zarzutu skargi, stanowiącego zwłaszcza w związku z wyjaśnieniami stron na rozprawie punkt

ciężkości całego sporu, stwierdzić należy, że Izba Lekarska uzasadnia swe stanowisko twierdzeniem, że nie mogła przekroczyć swej kompetencji, skoro zajmowała się wyłącznie tylko sprawą natury etycznej, jako odnoszącej się do ochrony godności i sumienności lekarskiej, co podług wyraźnego brzmienia art. 1 lit. a ustawy stanowi prawo i obowiązek izb lekarskich. Takie jednak komentowanie i rozumienie powyższego przepisu opiera się wyłącznie na jego brzmieniu gramatycznem i nie da się pogodzić z intencją ustawodawcy, ani też ustalonem już wyżej pojęciem „zwierzchniej" władzy nadzorczej, przysługującej Ministrowi Zdrowia Publicznego w odniesieniu do samorządowych organizacji lekarskich. Błąd w wywodach skargi polega w tym względzie na tem, że można, czego skarga nie uznaje, przekroczyć swą kompetencję nietylko formalnie, nietylko wówczas, kiedy podaje się rozpoznaniu sprawy, wychodząc poza obręb etyki zawodowej lub etyki wogóle, lecz również i wówczas, kiedy, omawiając sprawy, niewątpliwie dotyczące „godności i sumienności" zawodowej, wypowiada się zapatrywania i ustala się zasady błędne i z powszechnie przyjętemi zasadami etyki niezgodne. Ograniczać w związku z tem prawo nadzoru tylko do wypadków pierwszej kategorji, a odmawiać go władzy rządowej co do kontroli i kształtowania się samych pojęć etycznych w sferze pierwszorzędnej doniosłości dla życia społecznego i państwowego, przyznawać władzom rządowym tylko formalne prawo nadzoru, a izbom lekarskim, jak tego wymagał zastępca skarżącego na rozprawie, „suwerenne" prawo bezapelacyjnego ustalania pojęć i zasad etyki zawodowej — byłoby niezgodne z istotą pojęcia nadzoru państwowego wogóle, jako też w szczególności z wyrażoną, jak wykazano wyżej, w ustawie zasadą, że samorządne przedstawicielstwo stanu lekarskiego ma być tylko organem pomocniczym, powołanym do „współdziałania" z Ministrem Zdrowia Publicznego w przedmiotach prawidłowego zorganizowania pomocy lekarskiej i wogóle funkcjonowania zawodu lekarskiego (art. 1 cyt. ustawy poz. 762). Wobec powyższego, oraz treści art. 45 ustawy o izbach lekarskich, uznać należy, że władza nadzorcza ma prawo decydować, czy izba lekarsk nie przekroczyła zakresu działania również i w tych wypadkach, kiedy wchodzi w grę kwestja merytorycznego orzekania w sprawach zawodowej etyki lekarskiej, w szczególności, kiedy chodzi o wykazanie, że izba lekarska zajęła w tym przedmiocie i zakresie stanowisko zasadniczo błędne, przyczem samo orzekanie w sprawach etyki zawodowej, zarówno jak i określanie jej zakresu, jako nieobjęte żadnemi normami, należy do swobodnego uznania czynników, powołanych do orzekania, oraz do władzy, uprawnionej do wykonywania nadzoru; swoboda tego uznania ograniczona jest tylko z natury rzeczy, o tyle, że wydawane na jego zasadzie decyzje nie mogą być sprzeczne ze stanem faktycznym sprawy ani też z powszechnie uznawanemi zasadami etyki, co w danym wypadku odnośnie do zaskarżonego orzeczenia nie zachodzi.

Z powyższych względów uznał N. T. A. skargę za bezzasadną i oddalił ją.

Postanowienie co do opłat znajduje uzasadnienie w przepisach, zawartych w art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

Nr. 888. 1. Grzywna za nieuiszczenie lub nienależyte uiszczenie opłaty stemplowej nie stanowi kary w ścisłem znaczeniu tego słowa, lecz jest tylko podwyższoną opłatą stemplową, z tego więc względu winna być wymierzona kontrahentowi, a nie jego pełnomocnikowi, działającemu z upoważnienia.

2. Zasada prawna, że nikt nie jest obowiązany udowadniać fakty negatywne (affirmanti incumbit probatio), obowiązuje również i w postępowaniu administracyjnem, w szczególności w razie twierdzenia strony (kontrahenta w umowie), że nie wydała upoważnienia do zawarcia umowy w jej imieniu, ustalenie tej okoliczności obciąża władzę.

Na skutek skargi Samuela Turkeltauba na orzeczenie Izby Skarbowej w Łodzi z 23 kwietnia 1925 w przedmiocie grzywny stemplowej N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania, a zarazem zarządził zwrot złożonej kaucji.

Wyrok z 23 lutego 1926 l. rej. 1966/25).

Uzasadnienie: Umową, zawartą pomiędzy Samuelem Turkeltaubem, dzierżawcą nieruchomości, położonej w Łodzi przy ul. Składowej Nr. hip. 21/29, a Henrykiem Fortini, dyrektorem firmy „Zakłady przemysłowe Henryk Fortini w Sosnowcu", pomieniony Samuel Turkeltaub wydzierżawił powyższej firmie plac wraz z zabudowaniami i bocznicą kolejową na dwa lata i trzy miesiące za cenę 1200 dolarów rocznie, płatne w złotych polskich, po kursie dziennym, przyczem kontrakt prywatny z daty Łódź 22 września 1924 w imieniu (per procura) S. Turkeltauba podpisał Mendel Turkeltaub. Pomieniona umowa przedłożona została 22 października 1924 przez firmę Henryk Fortini Urzędowi Skarbowemu w Łodzi celem ostemplowania. Urząd Skarbowy pobrał tytułem opłaty stemplowej od tej umowy na podstawie poz. 13 taryfy, załączonej do rozporządzenia b. Generał-Gubernatora Warszawskiego z 19 lipca 1916 (Dz. Rzp. Nr. 40, poz. 127), 112 zł., a jednocześnie ze względu na to, że umowa ta przedłożona została do ostemplowania dopiero po upływie terminu, przewidzianego w § 13 rozporządzenia tegoż Generał-Gubernatora (Dz. Rozp. poz. 126), wymierzył obu kontraktującym stronom, t. j. Samuelowi Turkeltaubowi i pomienionej wyżej firmie grzywnę po 560 zł. każdej stronie. Odwołania Samuela Turkeltauba, który dowodzi, że brat jego Mendel Turkeltaub nie był uprawniony do podpisania umowy w jego imieniu, Izba Skarbowa w Łodzi decyzją z 23 kwietnia 1925 w zasadzie nie uwzględniła, lecz zmniejszyła grzywnę

do 224 zł. dla każdej strony. W skardze do N. T. A. prosi Samuel Turkeltaub o uchylenie powyższego orzeczenia Izby Skarbowej z powodu braku jakiejkolwiek winy ze strony kontrahentów, ponieważ jeden z nich sam dobrowolnie przedstawił umowę do ostemplowania, względnie z tego powodu, że brat jego Mendel Turkeltaub, który podpisał umowę, nie był wcale do tego upoważniony. Pozwana władza stawia w odpowiedzi wniosek o oddalenie skargi, jako bezzasadnej, powołując się na okoliczność, że odwoławca Samuel Turkeltaub nie udowodnił, aby umowa dzierżawy zawarta została przez brata bez jego, Samuela Turkeltauba, wiedzy i zgody.

Na podstawie powyższych okoliczności N. T. A. rozważył.

Pierwszy zarzut skargi, jakoby Izba Skarbowa nie miała wogóle podstawy prawnej do nałożenia grzywny, jest niesłuszny, albowiem podług cytowanego wyżej § 13 rozporządzenia strony obowiązane były przedłożyć kontrakt do ostemplowania w przeciągu 3 tygodni, ponieważ zaś, jak to jest bezsporne, termin ten został zaniedbany, przeto władzom skarbowym na podstawie § 14 przysługiwało prawo do nałożenia na każdą stronę grzywny w rozmiarze 5-cio krotnym, t. j. w danym wypadku w rozmiarze 560 złotych; władza skarbowa nie przekroczyła więc uprawnień ustawowych, wyznaczając każdej stronie grzywnę w kwocie 224 z.

Natomiast inaczej przedstawia się drugi zarzut skargi, który wymaga przedewszystkiem rozstrzygnięcia pytania, kto winien uiścić karę stemplową za pogwałcenie przepisów ustawy stemplowej: osoba, w imieniu której akt sporządzono, czy też pełnomocnik, który akt zeznał? W tym względzie przedewszystkiem zauważyć należy, że niewykonanie obowiązku uiszczenia stempla nie stanowi przewinienia karnego, a jest tylko niewykonaniem zwykłego obowiązku podatnika, wobec czego nakładana w tym wypadku grzywna stemplowa nie może być uważana za karę w znaczeniu prawa karnego, lecz jest tylko pobraniem stempla w rozmiarze podwyższonym; skoro więc grzywna jest tylko podwyższoną opłatą stemplową, to temsamem już staje się oczywistem, że wykonanie tego obowiązku obciąża kontrahenta, a nie jego pełnomocnika. Taki jednak obowiązek obciąża mocodawcę oczywiście tylko wówczas, jeżeli fakt wydania pełnomocnictwa do danej czynności jest bezsporny, lub też jeżeli istnienie takowego należycie ustalone zostało. W związku zaś z tem powstaje istotne dla niniejszego wypadku pytanie, kto w razie sporu winien udowodnić, że wykazany w kontrakcie pełnomocnik działa w imieniu i z upoważnienia kontrahenta: władze skarbowe, czy też osoba, w interesie której kontrakt zawarty został? Pytanie to może być rozstrzygnięte nie inaczej, jak tylko w myśl zasady prawnej: affirmanti incumbit probatio, czyli że nikt nie jest obowiązany ustalać w procesie faktów negatywnych, która to zasada obowiązuje również i w postępowaniu administracyjnem; wobec tego nie Samuel Turkeltaub, jak to błędnie twierdzi władza pozwana, obowiązany był udowodnić, że umowa zawarta została bez jego wiedzy i zgody, lecz przeciwnie, na władzy skarbowej ciążył obowiązek ustalić pozytywny fakt, że Mendel Turkeltaub był istotnie przy zawarciu umowy i spisania kontraktu pełnomocnikiem swego brata.

Wprawdzie ze względu na przepis prawny (art. 1985 kod. cyw.), że pełnomocnictwo może być dane ustnie, a nawet że może ono wypływać z wykonania umowy, władzom skarbowym przysługiwały szerokie prawa co do sposobu udowodnienia, że upoważnienie faktycznie istniało (choćby przez ustalenie faktu wykonania umowy), lecz w każdym razie winne one były ustalić okoliczności, które uzasadniały taki wniosek, nie miały zaś podstawy prawnej obciążać skarżącego, jak to uczyniła Izba Skarbowa z jawną dla niego szkodą, obowiązkiem udowodnienia negatywnego faktu, że umowa zawarta została bez jego wiedzy i zgody.

Z powyższych względów należało uznać, że zaskarżone orzeczenie oparte zostało na wadliwem postępowaniu, i uchylić je. Postanowienie co do opłat uzasadniają przepisy, zawarte w art. 3 ustawy z 22 września poz. 800 Dz. Ust.

Poz. 9.

Ruch służbowy.

P. Wojewoda Krakowski zamianował:

a) urzędnikiem VIII. st. sł.:

urzędnika I kategorji IX st. służbowego w Dyrekcji Policji w Krakowie Michała Norbertowicza,

urzędnika I kat. w IX stopniu służb. przy Starostwie w Wieliczce Dr. Leopolda Matuszewskiego,

urzędnika IX st. sł. Jakóba Kurcza przy Starostwie w Pilźnie,

urzędnika I kat. IX st. sł. przy Starostwie w Żywcu Witolda Chrapowickiego,

urzędnika I kat. IX st. sł. przy Starostwie w Białej Zygfryda Schlichtinga.

b) urzędnikiem w IX. st. sł.:

praktykanta administr. I kategorji przy Starostwie w Makowie Stefana Dr. Dobrostańskiego,

urzędnika III kategorji X stopnia służbowego w Urzędzie Wojewódzkim Teofila Golika,

urzędnika III kat. X st. sł. przy Starostwie w Wadowicach Józefa Banasia,

urzędnika X st. sł. przy Starostwie w Bochni Wiktora Kobylańskiego,

urzędnika III kategorji X st. sł. przy Starostwie w Wadowicach Jana Orłowskiego,

urzędnika III kat. w X st. służb. przy Starostwie w Wieliczce Aleksandra Safianowicza,

urzędnika III kat. X st. sł. przy Starostwie w Nowym Sączu Wincentego Krzysiaka.

c) urzędnikiem X st. sł.:

urzędnika III kategorji w XI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Zofję Michniewską,

urzędnika III kat. w XI st. sł. przy Starostwie w Krakowie Emilję Pajtaszównę,

urzędnika III kat. XI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Marję Kucharską,

urzędnika XI st. sł. przy Starostwie w Nowym Sączu Tomasza Studzińskiego,

urzędnika III kat. w XI st. sł. przy Starostwie w Nowym Sączu Michała Olearnika,

urzędnika III kat. w XI st. sł. przy Starostwie w Brzesku Ferdynanda Mańkę,

urzędnika III kat. XI st. sł. przy Starostwie w Nowym Targu Józefa Cyrwusa,

urzędnika III kat. XI st. sł. przy Starostwie w Nowym Targu Stefanję Łodziakównę.

urzędnika III kat. XI st. sł. przy Starostwie w Nowym Sączu Adama Michonia.

d) urzędnikiem w XI. st. sł.:

urzędnika III kat. XII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Władysławę Jendównę,

urzędnika III kat. XII st. sł. przy Starostwie w Nowym Sączu Franciszka Piątka,

urzędnika III kat. XII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Marję Trzcińską,

urzędnika III kat. XII st. sł. przy Starostwie w Jaśle Helenę Marcinkiewiczównę,

urzędnika III kat. w XII st. sł. Wiktorję Rozumównę,

urzędnika III kat. w XII st. sł. przy Starostwie w Pilźnie Teodora Porządka,

urzędnika III kat. XII st. sł. przy Starostwie w Limanowej Rozalję Bezwińską,

urzędnika XII st. sł. Helenę Stylińską przy Starostwie w Jaśle.

wszystkich z pozostawieniem w dotychczasowem miejscu służbowem.

P. Wojewoda Krakowski zwolnił:

urz. Ref. IX. st. sł. Jana Gajewskiego od obowiązków w Województwie Krakowskiem z powodu jego rezygnacji ze służby państwowej.

Poz. 10.

Ogłoszenia.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Ad. 17131/2/27. Kraków, dnia 28 grudnia 1927.

Dyrekcja kopalni Księcia Pszczyńskiego w Katowicach prośba o konsens na budowę portu przeładunkowego dla węgla w km. 5.14 rzeki Wisły przy stacji kolejowej Dwory szlaku Oświęcim-Kraków.

OBWIESZCZENIE.

Województwo kakowskie podaje do wiadomości publicznej, że Dyrekcja kopalń Księcia Pszczyńskiego w Katowicach wniosła tu prośbę o pozwolenie na budowę portu przeładunkowego dla węgla w km. 5.14 rzeki Wisły przy stacji Dwory szlaku kolejowego Oświęcim - Kraków.

Celem komisyjnego zbadania czy i pod jakiemi warunkami można udzielić petentowi konsensu na podstawie przedłożonego operatu technicznego w myśl art. 45 ustęp 1) punkt 6) ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936, Województwo jako kompetentna władza wodna z mocy art. 186 ustęp 1) punkt a) cytowanej ustawy wodnej zarządza niniejszem dochodzenie wodno-prawne na miejscu, które rozpocznie się dnia 14 lutego 1928.

Punkt zborny w tym dniu dla członków komisji i stron interesowanych o godzinie 10-tej przedpołudniem na miejscu projektowanej budowy w Dworach.

Dotyczący operat techniczny będzie wyłożony w Starostwie w Oświęcimiu przez 30 dni począwszy od dnia 11 stycznia 1928 do przejrzenia dla ogółu.

Zarzuty i żądania stron odnośnie do projektu wnosić można w ciągu powyższych 30 dni do Starostwa w Oświęcimiu względnie najpóźniej na ręce Komisji w czasie jej urzędowania na miejscu. Interesowani, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia nie podniosą przeciw projektowi zarzutów, stracą prawo do ich wnoszenia i będą mogli przeciw szkodliwemu działaniu wskutek zamierzonej budowli żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Z Urzędu Wojewódzkiego: *Mikosz.*

Poz. 11.

OKRĘGOWY URZĄD ZIEMSKI.

Nr. R. 4670/27. Kraków, dnia 16 grudnia 1927.

OGŁOSZENIE.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31. VII. 1923 o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 92/27, poz. 833) i p. b. § 32 rozp. M. R. R. z dnia 29. IV. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32/26, poz. 306) Okręgowy Urząd Ziemski w Krakowie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem z dnia 12. XI. 1927 r. Nr. R. 4357/27 postanowił:

Na podstawie wniosku Komisarza Ziemskiego w Tarnowie z dnia 1 listopada 1927 Nr. 2622 powiększyć ustalony orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 21 grudnia 1926 r. Nr. K. 1199 obszar scalenia w gminie Pawęzów przez włączenie około

172.3962 ha gruntów byłej majętności tabularnej Pawęzów lwh. 37, wchodzących obecnie w skład wykazu hipotecznego L. 207 księgi gruntowej dla gminy kat. Pawęzów przy Sądzie powiatowym w Tarnowie prowadzonej — do obszaru scalenia w gminie Pawęzów, ustalonego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dn. 21 grudnia 1926 r. Nr. K. 1199.

P. o. Prezesa: *(podpis nieczytelny)*

L: Pr/Bg. 6584/116/27.

Poz. 12.

Do L: IV-3707/27.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Urząd Wojewódzki Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie rozpisuje publiczny przetarg ofertowy na dostawę szutru w roku 1928/29 dla dróg państwowych pozostających w administracji Państwowych Zarządów drogowych.

Przetarg odbędzie się:

1) dnia 16 stycznia 1928 r. w Białej dla dostaw na drogach tamtejszego Państwowego Zarządu Drogowego.
2) dnia 19 stycznia 1928 r. w Nowym Sączu, dla dostaw na drogach tamtejszego Państwowego Zarządu Drogowego,
3) dnia 23 stycznia 1928 r. w Jaśle dla dostaw na drogach tamt. Państw. Zarządu Drogowego,
4) dnia 26 stycznia 1928 r. w Nowym Targu, dla dostaw na drogach tamt. Państw. Zarządu Drogowego,
5) dnia 30 stycznia 1928 r. w Krakowie dla dostaw na drogach tamt. Państw. Zarządu Drogowego,
6) dnia 3 lutego 1928 r. w Tarnowie dla dostaw na drogach tamt. Państwowego Zarządu Drogowego.

Każdego dnia jak wymieniono od 1—6 o godzinie 11 przedpołudniem w lokalach urzędowych Państwowych Zarządów Drogowych.

Oferty pisemne sporządzone ściśle według wymogów określonych w Przepisach Tymczasowych o oddawaniu państwowych dostaw według rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z 31. VII. 1926 L: III-396/26 (wolne od stempla) i zaopatrzone w dowód złożenia przez oferenta w Kasie Skarbowej wadjum w wysokości 5% (pięć procent) oferowanej dostawy, należy składać lub przesyłać pocztą na ręce Naczelnika tego Państwowego Zarządu Drogowego, w którym oferent zamierza objąć dostawę, w zapieczętowanych kopertach z napisem:

„Oferta do przetargu na dostawę szutru dla Państwowego Zarządu Drogowego w ....

Informacji dotyczących warunków dostawy, oraz ustalonego na rok 1928/29 planu dostawy szutru dla dróg Państwowych Zarządów Drogowych, mogą reflektanci zasięgać w Biurach tychże Zarządów w godzinach urzędowych od dnia 1 stycznia 1928 r. począwszy.

Termin składania ofert upływa w dniu wyznaczonym na odbycie przetargu dla odnośnego Państwowego Zarządu Drogowego, o godzinie 11 przedpołudniem, bezpośrednio przed rozpoczęciem rozprawy ofertowej przez Przewodniczącego Komisji przetargowej.

Okręgowa Dyrekcja Robót Publ. zastrzega sobie możność przeprowadzenia licytacji ustnej bezpośrednio po otwarciu i rozpatrzeniu ofert pisemnych.

Oferty nieodpowiadające warunkom zawartym w wyż powołanem rozporządzeniu Ministerstwa Robót Publicznych lub złożone po terminie nie będą rozpatrywane.

W Krakowie, dnia 22 grudnia 1927 r.

Za Wojewodę:

Inż. Zinkiewicz

w. z. Dyrektora Okr. Dyrekcji Rob. Publ.

L: Pr/Bg. 6584/117/27.

Poz. 13.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Sm. 11046/1927.

Niniejszem ogłasza się, że w wykonaniu rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 września 1927 poz. 727 Dzu. rozwiązuje się z dniem 1 stycznia 1928 reprezentacje gminne w Rabce, Słonnem, i Zarytem i dla powiększonej gminy „Rabka“ ustanawia Tymczasowy Zarząd Gminny.

Z dniem przeto 1 stycznia 1928 przestają istnieć gminy Słonne i Zaryte jako osobne jednostki administracyjne i będą nadal tworzyć z gminą Rabka jedną gminę administracyjną pod nazwą „Rabka“.

Kraków, dnia 28 grudnia 1927 r.

Za Wojewodę: *Zawadzki.*

Poz. 14.

LW: 60.774/IV. Lwów, dnia 20 grudnia 1927.

OGŁOSZENIE.

Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie z 20 grudnia 1927. LW: 60.774, dotyczące taks leczenia w szpitalu powszechnym:

1) św. Łazarza w Krakowie,
2) Białej,
3) Bochni,
4) Gorlicach,
5) Jaśle,
6) Nowym Sączu,

7) Nowym Targu,
8) Tarnowie,
9) Wadowicach,
10) Żywcu,

tudzież 11) w Zakładzie dla umysłowo chorych w Kobierzynie.

Na podstawie § 9 ustawy z 28 lipca 1897 (Dz. u. kraj. Nr. 47) ustanawia niniejszem Tymczasowy Wydział Samorządowy w porozumieniu z Województwem we Lwowie jako władzą kompetentną w tej sprawie na całem terytorjum Małopolski po myśli reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 17 maja 1924 L. Z. 881, taksę dzienną za leczenie i pielęgnowanie chorych począwszy od 1 stycznia 1928 r. w wymienionych wyżej szpitalach w następującej wysokości:

I. Klasa:	w Krakowie i Kobierzynie	14 zł.
	w reszcie 9 szpitali	12 zł.
II. Klasa:	w Krakowie	10 zł. 50 gr.
	w Kobierzynie	9 zł. 50 gr.
	w reszcie 9 szpitali	8 zł.
III. Klasa:	w Krakowie	5 zł.
	w Białej	4 zł. 40 gr.
	w Bochni, Nowym Targu, Wadowicach i Kobierzynie	4 zł.
	w Jaśle i Żywcu	3 zł. 80 gr.
	w Gorlicach	3 zł. 70 gr.
	w Nowym Sączu i Tarnowie	3 zł. 60 gr.

Tymczasowy Wydział Samorządowy.

Przewodniczący: Członek TWS.
Kędzior w. r. *Szczyrek* w. r.

PODWYŻSZENIE TAKS

w 42 SZPITALACH MAŁOPOLSKICH, podległych Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu we Lwowie od 1 stycznia 1928 r.:

I. Klasa:	we Lwowie, Krakowie, Kulparkowie i Kobierzynie	14 zł.
	we wszystkich 38 szpitalach prowincjonalnych	12 zł.
II. Klasa:	we Lwowie i Krakowie	10 zł. 50 gr.
	w Kulparkowie i Kobierzynie	9 zł. 50 gr.
	we wszystkich 38 szpitalach prowincjonalnych	8 zł.
III. Klasa:	we Lwowie i Krakowie	5 zł.
	w Białej	4 zł. 40 gr
	w Bóbrce, Bochni, Brzeżanach, Czortkowie, Dolinie, Kulparkowie, Kobierzynie, Lubaczowie, Nowym Targu, Podhajcach, Przemyślanach, Skałacie, Sokalu, Turce, Wadowicach i Żołkwi	4 zł.
	w Brodach, Jarosławiu, Jaśle, Tarnobrzegu i Żywcu	3 zł. 80 gr.
	w Gorlicach, Kałuszu i Sniatynie	3 zł. 70 gr.
	w Drohobyczu, Kołomyji, Kosowie, Krośnie, N. Sączu, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Zaleszczykach i Złoczowie	3 zł. 60 gr.

L: Pr/Bg. 6584/120/27.

Firm. 143/27.
Rg. A I. 30.

Poz. 15.

Wpis Jawnej Spółki handlowej.

Do rejestru wpisano dnia 5 listopada 1927 r.
Siedziba firmy Jasło.
Brzmienie firmy: Dawniej Dawid Beck obecnie A. Beck i N. Segal, skład wapna, cementu, węgli, koksu i drzewa w Jaśle.
Rodzaj spółki: jawna spółka handlowa od 1 stycznia 1927 r.
Spólnicy: Anna Beck i Natan Segal, kupcy w Jaśle.
Spólnicy uprawnieni do zastępstwa — każdy oddzielnie.
Podpis firmy: Każdy ze spólników podpisuje firmę z osobna w ten sposób, że pod wyciśniętem wydrukowanem brzmieniem firmy zamieści jeden ze spólników swój podpis skrócony: „A. Beck" lub „N. Segal".

Sąd Okręgowy Oddział IV.

Jasło 5 listopada 1927.
L: Pr/Bg. 6584/121/27.

Dział nieurzędowy.

Poz. 16.

ZGUBY LEGITYMACJI.

Następujące legitymacje unieważnia się z powodu zguby:

Legitymację urzędową Jadwigi Musiałówny, nauczycielki szkoły powszechnej w Krakowie (Pr./Bg. 6584/112/27).

Legitymację osobistą wzgl. prawa jazdy Józefa Bednarczyka z Krakowa (Pr./Bg. 6584/113).

Legitymację Nr. 8354, wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego w Krakowie, Józefy Stolarzówny, nauczycielki szkoły powszechnej w Tyńcu (Pr./Bg. 6584/118).

Poz. 17.

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Urzędowym Województwa Nr. 11, z dnia 19 grudnia 1927, należy na stronie 2 w I. ogłoszeniu „Zastępcy członków" imię Dr. Kropatscha sprostować na „Karol Kropatsch".

Drukarnia Przemysłowa w Krakowie, ul. Zielona 7. — Nr. telefonu 510.